

Adventes Vēstis

2023
DECEMBRIS
335

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

**“Laikmetu ilgas”:
tapšanas stāsts**

**Sagatavojieties
sastapt Kungu**

**Bērniem:
Visdārgākā pērle**

**Jauniešiem:
Tava vērtība Dieva acīs**

Saturs:

- 04** ZIŅAS NO DRAUDZĒM/ EVANĢELIZĀCIJA
“Kristus Eiropai” Talsos
- 05** ZIŅAS NO DRAUDZĒM/ EVANĢELIZĀCIJA
Kristus Eiropai. Vai arī Ogrei?
- 06** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Dievs atnāca pie mums
- 08** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Kas būtu darāms, lai mana draudze neizdzistu?
- 10** ATSKATS
GAiN Europe 2023
- 11** PRAVIEŠU GARS
Sagatavojieties sastapt Kungu
- 12** TĒMA
“Viņa vārdu sauks Imanuēls – Dievs ar mums.”
- 12** TĒMA
“Laikmetu ilgas”: tapšanas stāsts
- 19** TĒMA/ ZIŅAS NO LIETUVAS
“Laikmetu ilgas” jaunā veidolā
- 20** PA BĪBELES LAPPUSĒM
Teju nepārvarama pievīšana
- 22** JAUNIEŠIEM
Tava vērtība Dieva acīs
- 25** VESELĪBA
Dieva veselības likumi “mums pašiem par labu”
- 26** BĒRNIEM
Visdārgākā pērle

“Adventes Vēstis” ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.
Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 600 eks.
Galvenā redaktore: Anitra ROZE
Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA,
Imants ĢIPSLIS, Vineta KRAULIŅA,
Māriete LIPSKA, Andris PEŠELIS.
Dizains un makets: Libri Style SIA
Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība
Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010
E-pasts: adventesvestis@inbox.lv
Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.
Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv.

Sveicināti gada nogalē, mīļie, uzticīgie un arī jaunie “Adventes Vēstu” draugi!

“Bet, kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja Savu Dēlu [...]” (Gal. 4:4) Šie ir Visīpašākās Grāmatas – Bībeles – vārdi, kuri paši pirmie personīgi man saistās ar kādu citu ļoti īpašu grāmatu – Elenas Vaitas “Laikmetu ilgas”. Tieši šī ļoti īpašā grāmata ir izraudzīta mūsu žurnāla šī mēneša tēmai. Tēmas rakstos varēsiet ieskatīties grāmatas lappusēs, uzzināt tās tapšanas vēsturi, kā arī izlasīt vairākas brīnišķīgas liecības par šīs grāmatas nozīmi.

Par grāmatas “Laikmetu ilgas” ceļu pie lasītājiem visai negaidītā veidolā uzzināsi ziņas no Lietuvas. Tur daudzu iemīļotā grāmata ieraudzījusi dienasgaismu skaistā, krāsainā izdevumā ar pavisam jaunu nosaukumu. Kāpēc tā – par to lasiet žurnālā!

Rubrikā Vārds mācītājam šoreiz piedāvājam Latvijas draudžu savienības prezidenta Imanta Ģipšļa pārdomas.

Aktuālajā jautājumā mācītājs Andris Pešelis meklē atbildi uz viņam reiz uzdotu jautājumu: “Kas būtu darāms, lai mana draudze neizdzistu?”, savukārt sadaļā Pa Bībeles lappusēm kopā ar mācītāju Stīvenu Boru turpināsim ceļojumu Pāvila 2. vēstules tesalonīkiešiem 2. nodaļā, lai uzzinātu, kā draudzei ne vien pastāvēt, bet arī netikt pieviltai.

Veselības lappusītē uzzināsi par Dieva likumiem, kuri doti mums pašiem par labu.

Jauniešiem piedāvājam liecības par aizvadītā gada svētībām, bet bērniem – stāstu par Visdārgāko Pērli.

Lai jums svētīgs laiks kopā ar “Adventes Vēstīm”!

“Bet, kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja Savu Dēlu [...]” (Gal. 4:4) Jau pavisam drīz – visas zīmes par to liecina – laiks būs piepildījies otru reizi. Tad Dievs atkal sūtīs Savu Dēlu. Tikai šoreiz mēs vairs negaidām bērniņu Bētleme sīlītē. Mēs gaidām atgriežamies savu Kungu un Pestītāju, savu Ķēniņu, uzvarošo Dieva Jēru, kurš par mūsu glābšanu pie Golgātas krusta samaksāja visaugstāko maksu. Tās ir mūsu ilgas. “Tiešām, nāc, Kungs Jēzu! Mūsu Kunga Jēzus žēlastība lai ir ar visiem! Āmen!” (Atkl. 22:20, 21)

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Gada noslēgumā kristīgā pasaule atceras Kristus dzimšanas notikumu un to, kā šis fakts izmainīja visu vēstures gaitu. Cerību, ko tas dod. Piepildījumu. Apziņu, ko arī šajā grēcīgajā un cilvēku izvēlēm tik samaitātajā pasaulē ir iespējams nodzīvot jēgpilnu dzīvi. Jau šodien. Ar skatu uz nākotni. Uz nākotni kopā ar mūsu Pestītāju.

Dažādos tēlainos un mākslinieciskos veidos – bērnu ludziņās, teātrī, video, dzejā vai dziesmās – par šiem notikumiem ļoti dažādi un radoši atgādina, kāpēc tas ir tik nemainīgi svarīgi, ka Jēzus nācis uz šo pasauli. Manis un Tevis dēļ.

Šķiet, visa pasaule ir kā satrakojušies cīņā par uzmanību. Manu un Tavu. Atlaides. Pēdējā mirklā piedāvājumi. Dāvanas. Tēriņi. Pako. Sien. Dāveni. Saņem... Un tā līdz apnikumam. Iepriekšējo gadu Covid pandēmijas laiks mums visiem iemācīja ko būtisku – noņēma ja ne visu, tad daudz ko no liekas skriešanas. Atgādināja par būtiskāko – attiecībām, veselību. Uzdevām sev jautājumu – kāpēc dzīvojam, kurp savā dzīves ceļā vēlamies doties? Viss tas, ko mums atgādina šis gada noslēguma laiks,

ir – pārvērtēt. Kā ir nodzīvots vēl viens laika nogrieznis – gads? Kā vēlamies nodzīvot vēl Dieva dāvēto žēlastības laiku? Tik, cik katram mums tas tiks dots.

Ir ļoti cilvēciski un viegli saredzēt dažādas nelāgas tendences sabiedrībā. Vainot kādu citu visās savās un globālās neveiksmēs. Bet atcerēsimies, ka “vairošanas patoloģija” sākās jau Ēdenes dārzā, kad Ādams vainoja Ievu, Ieva čūsku. Bet... katram tomēr galu galā bija jāatbild par savām izvēlēm un jāsaņem pēc savu darbu nopelniem. Nevilksim līdz šo vieglo izvēļu ceļu – vainot kādu citu! Jo “Tātad ikviens no mums atbildēs Dievam par sevi.” (Romiešiem 14:12)

Bībelē ir labas pretzāles: “Teici To Kungu, mana dvēsele, un neaizmirsti, ko Viņš tev labu darījis!” (Psalmi 103:2) Pateicība ir kā zāles nogurdinātiem prātiem. Arī no svētku dunas, no neproduktīvas salīdzināšanas, vērtēšanas.

Jēzus ir izdarījis visu, lai padarītu šīs pasaules gaitas stāstu labāku un gaišāku. Ko esi izdarījis Tu, lai tas tā būtu? Jo Kristus sekotāju uzdevums ir padarīt šo pasauli par labāku vietu, kur mist.

Arī – gaidot Viņa otro atnākšanu. Mārtiņš Luters reiz izteica ļoti dziļu garīgu domu: “Ja es zinātu, ka rīt būs pasaules gals, tad šodien es vēl iestādītu ābeli.”

Mans aicinājums, raugoties Jaunajam gadam pretī, – piepildiet savu dzīvi ar lūgšanām un svētīgu rosību līdz cilvēku labā! Tas palīdzēs novērst acis no sevis, citu kļūdām un staigāt ikdienā ar Dievu. Lai mūsu sirdi stiprina apziņa, ka esam vēl par vienu gadu tuvāk Jēzus otrajai atnākšanai! Lai, ejot cauri dažādiem sabiedrības izaicinājumiem un dzīves satricinājumiem, mūsu dzīve ir pildīta ar Dieva mieru un cerību, ko sniedz Jēzus otrā atnākšana!

“Bet mēs gaidām pēc Viņa apsoliņuma jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība mājā. Tādēļ, mīļie, to gaidīdami, centieties, ka Viņš jūs atrod ar mieru sirdī, neaptraipītus un nevainojamus.” (2. Pētera 3:14)

Imants Ģipslis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

Ģipslis

“KRISTUS EIROPAI” TALSOS

“Es aicinu jūs nākt pie Kristus,” bija evaņģēlista Džona Bišopa (Lielbritānija) vieni no noslēdzošajiem vārdiem, kad izskanēja divu nedēļu ilgusi evaņģelizācijas kampaņa ciklā “Cerība ir – Bībeles atbildes šim gadsimtam”, kas Talsos norisinājās no 27. oktobra līdz 11. novembrim.

To, kā Dievs kārtu visu, kam jānotiek, kā Dievs rūpējas, sargā un vada, juta katrs, kas iesaistījās evaņģelizācijas “Atklājumu vakaru” tapšanā un norisē, kā arī visi, kas apmeklēja šo semināru ciklu. Septītās dienas adventistu Talsu draudzes locekļi vienojās neatlaidīgās lūgšanās, atbalstīja cits citu, rūpējoties gan par viesu labsajūtu, programmas sagatavošanu, priekšnesumiem, gan sadraudzību un citām ar kampaņu saistītajām norisēm.

Jāatzīst, ka ne viss noritēja gludi. Jā, mēs saskārāmies ar izaicinājumiem, kuri sātamam būtu bijuši izdevīgi vai, iespējams, arī bija viņa roku darbs. Kunga rokās likām lielformāta plakātu un 3D modeļu, un artefaktu izstādes “Krītošais akmens” ekspozīcijas vietas atrašanu, kas nenotika pavisam vienkārši, bet lūdzām, lai izdotos evaņģelizācijas laikā to Talsu novadā iekārtot. Kungam bija jārūpējas par Džona Bišopa veselību, par tehniskajām problēmām, kas mēdza piemeklēt prezentāciju sagatavošanas laikā, par draudzes locekļiem, kuru veselību apdraudēja gan saaukstēšanās, gan slodze, apvienojot ikdienas darbus ar ikvakara tikšanās reizēm Talsu

Kristīgajā vidusskolā. Slava Dievam, ka Viņš deva visu, ko lūdzām, un pat svētība daudz vairāk!

Kopā 13 vakaros, ko pavadījām Talsu Kristīgās vidusskolas telpās, mūsu “Atklājumu vakarus” apmeklēja 52 interesenti. Katru vakaru interesenti bija skaitā no 7 līdz 20 cilvēkiem, bet visbiežāk – ap 14. Vidēji ik vakaru kopā pulcējās ap 40 apmeklētāju, to skaitā bija gan Talsu draudzes, gan citu Latvijas draudžu locekļi. Jāpiemin, ka ap 20–30 cilvēku (ģimenes) katru vakaru vēroja *Youtube* tiešraides, savukārt tagad skatījumi *Youtube* video ir auguši līdz 313–849. Mēs esam neizsakāmi pateicīgi Dievam par to, ka Viņš izkārtāja iespēju translēt semināru norisi tiešraidēs!

Aprunājoties ar mūsu viesiem, uzzinājām, ka pārsvarā viņi nākuši, atsaucoties uz personīgu uzaicinājumu, bet arī negaidīti daudz cilvēku bija jutuši pamudinājumu atnākt, ieraugot lielformāta plakātu un izliktās afišas pilsētā vai pamanot reklāmu sociālajos medijos.

Nedēļu pēc kampaņas organizējām draugu dievkalpojumu, uz kuru gan atnāca mazāk interesentu, nekā bijām cerējuši, taču apzināmies, ka Dievs ir Tas, kurš darbojas pie ļaužu sirds.

Pēc kampaņas esam uzsākuši 4 mazo grupu darbību, kurās sanākt kopā tālākai kristīgajai izaugsmei. Vēlmi piedalīties šajās grupās ir izrādījuši vairāki no “Atklājumu vakaros” iepazītajiem cilvēkiem. Plānojam arī Ziemassvētku koncertu,

un noteikti jauno gadu turpināsim ar stratēģisku misijas plānu, lai talsiniekus vadītu tuvāk Kristum. Bet ar šiem plāniem varēsim padalīties, kad ar draudzi būsim par to balsojuši.

Liels prieks ir arī par 4 cilvēkiem, kuri semināra noslēgumā izvēlu izdarīšanas kartītēs atzīmēja, ka vēlas sākt Bībeles stundas, un par 5 personām, kuras vēlas tikt kristītas. Prieks arī par daudziem jauniem kontaktiem, kuri labprāt turpmāk vēlētos saņemt informāciju par gaidāmajiem pasākumiem un draudzes rīkotajām aktivitātēm.

Esam pateicīgi mīļajiem brāļiem un māsām arī citās Latvijas draudzēs, kas turējuši mūsu un apmeklētāju sirdis lūgšanās, pateicamies arī par jūsu vēlmi kalpot, ka braucāt ciemos un iesaistījāties! Caur šo kopīgi piedzīvoto pieredzi mēs atkal un atkal ieraudzījām, cik Dievs ir labs un ka Viņš spēj dot daudz vairāk, nekā spējam aptvert.

Noslēgumā – vārdi no Vēstules filipiešiem, jo tieši tie vislabāk sabalsojas ar mūsu draudzes piedzīvoto un ar mūsu visu lūgšanām: “Es pateicos savam Dievam ik reizes, kad vien jūs atceros, vienmēr katrā savā lūgšanā par jums visiem ar prieku aizlūgdams, par jūsu līdzdalību evaņģēlijā no pirmās dienas līdz šim brīdim, būdams pārliecināts, ka tas, kas jūsu sirdīs labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai.” (Fil. 3–6)

*Teksts un foto – Inga Zēfelde,
Talsu SDA draudze*

KRISTUS EIROPAI. VAI ARĪ OGREI?

2. DAĻA

Ilgi domāju: rakstīt apsolīto turpinājumu Ogres Bībeles semināra stāstam vai arī atstāt vietu žurnālā veiksmīgākām draudzēm? Ogre taču ne ar kādu veiksmes stāstu šoreiz neizceļas. Tomēr, lasot Bībeli, sapratu, ka arī tur nav tikai veiksmes stāsti, un labi, ka nav, jo citādi mums, “kristiešiem parastajiem”, kuru dzīve bieži norisinās kā šūpolēs starp veiksmēm un neveiksmēm, kāpumiem un kritumiem, nebūtu nekādas cerības! Tāpēc nolēmu tomēr uzrakstīt arī mūsu – Dievs vien to zina, cik veiksmīgo – stāstu.

Latvijas Pasts beidzot (ar nedēļas nokavēšanos) bija izdarījis solīto darbu, un kādā no semināra vakariem ieradās divi cienījama vecuma kungi, kuri ielūgumus bija saņēmuši pastkastītē. Viņi gan pēc dažām dienām nesēja pieņemt dzirdēto vēsti par īsto un viltoto Sabatu, tāpēc aizgāja. Vienreiz atnāca divi jaunieši, kurus bija ieinteresējusi afiša uz “Ogres Prestiža” ziņojumu dēļa. Abi pie lifta noprasiya mūsu draudzes māsa, vai viņa arī ies pie tiem sektantiem. Saņēmuši atbildi, ka sektants ir cilvēks, kas nedomā tā, kā domā lielais pūlis, puiši nolēma, ka viņiem arī tas jādzird. Ar vienu lekciju gan viņiem pietika, bet varbūt Dievs tieši tajā bija ielicis dzīvo ticības sēkliņu? Bija arī klausītāji, kas apmeklēja gandrīz katru lekciju, viņus pārsvarā personīgi bija uzaicinājuši mūsu draudzes cilvēki.

Katru semināra vakaru skaistā “Ogres Prestiža” zāle laistījās spožās gaismās, centāties vienmēr nodrošināt pa diviem muzikālajiem priekšnesumiem: dziedāju gan es, gan Vilnis Tomsons, gan rīdzinieki Deivis un Liene, gan arī mūsu mīlie bijušie ogrieņi – Melngalvju ģimene no Siguldas. Pat divgadīgais Jēkabs droši stāvēja uz skatuves ar nošu lapu rokās! Jaunieģadātās digitālās klavieres skanēja katru vakaru.

Semināra vadītāja Jāņa “ledlauzis” – dažādas iepazīšanās un sadraudzēšanās aktivitātes –, interesantās Dalvina Hansonas lekcijas ar Lienes raito tulkojumu un skaistajiem, krāsainajiem slaidiem uz ekrāna, mācītāja Andreja Āriņa atbildes uz jautājumiem lekciju noslēgumā, pēc tam vēl sarunu brīži pie tējas un cepumiem. Brīnišķīgi! Tikai tas viss nekādi neiekļāvās telpu nomas līgumā paredzētajās un apmaksātajās divās stundās! Lūdzu, lai māsa Ina pieraksta pārterīņu un pabrīdina mūsu saimnieci, “Ogres Prestiža” sekretāri, ka būs vajadzīgs papildu rēķins.

Seminārs tuvojās noslēgumam, un mums radās ideja pēc pēdējās lekcijas pasniegt mūsu lieliskajai vadības komandai piemiņas balvas – krūzītes ar semināra logo un datumiem. Izrādījās, ka nav nemaz tik vienkārši tādas pasūtīt, jo lielā digitālā firma pasūtījumu atteica mazā apjoma un pārāk īsā termiņa dēļ. Beidzot tomēr izdevās sameklēt mazu apdrukas darbnīciņu Ikšķiles pievārtē, kura apņēmās krūzītes izgatavot līdz piektdienas pēcpusdienai par demokrātisku cenu.

Semināra noslēguma datums – 28. oktobris. Zāle gandrīz pilna, jo no Rīgas atbraucis koris “Adventus” un viņu līdzjutēji. Taču – nav

gandrīz neviena no mūsu iepriekšējo vakaru klausītājiem! Kā mēs viņiem tagad pateiksim, ka gaidām viņus pēc nedēļas uz Pļaujas svētku dievkalpojumu draudzes telpās un arī uz nākamajiem dievkalpojumiem?

Ar bažām gaidīju arī papildu rēķinu par telpu izmantošanu. Papildināju draudzes kontu, kā vien varēju, jo prasīt vēl līdzekļus Latvijas draudžu savienībai pēc tik pieticīgiem rezultātiem nūdien būtu neērti. Beidzot Inai izdevās sazvanīt “Ogres Prestiža” sekretāri, un viņas atbilde bija: “Tas taču bija jums nepieciešamais sagatavošanās laiks! Par to mēs naudu neņemsim.” Slava Dievam!

Nākamajā Sabatā, Pļaujas svētkos, dievkalpojumu telpā tomēr pavidēja viena otra seminārā redzēta seja, bija arī vēl daži līdzī uzaicināti cilvēki. Tātad varbūt nemaz tik bezcerīgi nav? Un te nu es atkal ieraudzīju smaidu Dieva sejā: “Veiksmes vai neveiksmes stāsti ir jums – cilvēkiem, Man tādu nav! Pie Manis viss vienkārši notiek savā laikā. Kad pirmie kristieši 40 dienas pavadīja augšistabā, arī šķietami nenotika nekas. Bija tikai lūgšanas. Bet pēc tam nāca Vasarsvētki! Arī jūsu Vasarsvētki vēl būs, tikai lūdziet un esiet gatavi!”

Ieva B. no Ogres

Imants Ģipslis –
Latvijas draudžu
savienības
prezidents

DIEVS ATNĀCA PIE MUMS

“[...] redzi, jaunava būs grūta un dzemdēs Dēlu, un Viņa vārdu sauks Imanuēls, tulkojumā: Dievs ar mums.” (Mateja 1:23)

Laiks rit savu gaitu. Katram sabiedrības indivīdam – cilvēkam – ir savi ikdienas pienākumi, sapņi, vēlmes, idejas, kā nodzīvot dzīvi, kas katram no mums dota. Laika sprīdis, ja tā paskatās, nav nemaz tik liels. Neatkarīgi no cilvēku gribas notiek lietas un notikumi, kas pasaules vēstures gaitu un jēgpilnību ietekmē uz visiem laikiem.

Tā toreiz, pirms vairāk nekā 2000 gadiem, kad Pestītājs ieradās uz šīs zemes, cilvēki arī bija aizņemti. Ar ko? Ar savas dzīves plānošanu, kārtošānu, ienākumu gūšanu, kāds varbūt – ar izdzīvošanu. Mums mieru nedod mazie sapņi un cilvēciskās ilgas, bet mūsu sirdī ir vieta arī kaut kam grandiozākam un lielam – laikmetu ilgām. Laikmeti mainās, bet cilvēka sirds paliek tā pati.

Tajā pašā laikā cauri laikmetiem iezīmējas kāda ļoti nepārprotama likumsakarība. **Visos laikos Dievam ir bijuši vajadzīgi uzticīgi un uzticami cilvēki.** Jā, arī lai piedzimtu Jēzus kā bērns uz šīs Zemes, lai Viņš kļūtu par Imanuēlu – Dievu ar mums.

“Un eņģelis sacīja: “Nebīsties, Marija, jo tu zēlastību esi atradusi pie

Dieva. Un redzi, tu tapsi grūta savās miesās un dzemdēsi Dēlu, un sauksi Viņa vārdu: Jēzus.”” (Lūkas 1:30, 31)

Uzrunātā jaunava **Marija** parādīja drosmi, uzņemoties atbildību paklausīt Dievam. Noņemot romantisma plīvuru un manieri, kādā daudzkreiz tiek lasīts “Ziemassvētku” stāsts, varam ieraudzīt, ka viņai diezgan droši draudēja nomētāšana ar akmeņiem jeb kaunpilna un mokpilna nāve, jo tāds bija sods par tikumības likumu pārkāpšanu tā laika un reģiona sabiedrībā.

“[...] Jāzepu un Mariju viņu ķēnišķās cilts pilsētā nepazīst un negodā. Noguruši un bez pajumtes tie izstaigā šauru ielu visā tās garumā no pilsētas vārtiem līdz austrumu malai, velti meklēdami naktsmājas. Tās viņi neatrod arī pārpildītajā ieobraucamajā vietā. Beidzot Jāzeps un Marija apmetas vienkāršā kūtī, kur ir sadzīti lopi, un šeit piedzimst pasaules Pestītājs.” (E. Vaita. “Laikmetu ilgas”, 43. lpp.)

Arī **Jāzeps**, kurš līdz galam nesaprata visu notiekošo un par kuru varētu droši teikt, ka viņam pietika pašam savu problēmu – jo viņam, atrautim, jau bija bērni no iepriekšējās laulības –, bija īsts Dieva vīrs, jo klausīja eņģeļa jeb paša Dieva sniegtajiem norādījumiem, kā kurā brīdī rīkoties vīrišķīgi un izlēmīgi, uz kuru pilsētu doties, lai paglābtu mazo Jēzu un pasargātu Mariju.

“[...] un viņa [Elizabete] stiprā balsī sauca un sacīja: “Tu esi augsti teicama starp sievietēm, un augsti teicams ir tavas miesas auglis [...]” [...] Marija palika pie tās kādus trīs mēnešus, pēc tam viņa atgriezās atpakaļ savās mājās.” (Lūkas 1:42, 56)

Arī **Elizabete** kalpoja par “atbalsta grupu” Marijai tik nepieciešamā veidā. Vienai no viņām sirmā vecumā, neauglīgai esot, Dievs bija parādījis zēlastību īpaša gaidāmā bērna (Jāņa Kristītāja) veidā, un otram, pavisam jaunai meitenei, kas “vēl vīra neapzinājās”, bija sūtīta gan liela svētība, gan uzlikta neaptverama atbildība. Viņas kopā pavadīja trīs mēnešus. Tik liels laiks bija vajadzīgs, lai stiprinātu viena otru gaidāmajiem notikumiem, pārdabiskajiem notikumiem, kurus daudzi viņu laikabiedri neapzinājās un nesaprata.

Ja skatās vēstures lappusēs, ļoti skaidri iezīmējas šī sakarība, ka **cilvēki, kas bija pildīti ar Dieva Garu, Viņa vīziju un izpratni par**

Visos laikos Dievam ir bijuši vajadzīgi uzticīgi un uzticami cilvēki.

“Jēzum nav pilnīga prieka, kamēr mēs – Viņa bērni – neesam kopā ar Viņu.

lietām, redzēja vairāk, dziļāk nekā pārējie.

Mēs redzam, ka Jēzus dzimšanas laikā Viņu pielūgt un pagodināt nāca arī tie, kas, kā mēs teiktu, nebija kristieši. Tie bija vadītāji no pagānu tautām. Tas ir svinīgs atgādinājums mums, ka Dieva Gars Sevi neierobežo ne vienas tautas, ne reliģijas rāmjos. Viņš ir dzīvs un spēcīgs un atrod veidus, kā darboties cilvēku dzīvē. Tas viss – lai pagodinātu Dieva Vārdu **ne caur emocijām un šovu, bet sadarbībā ar cilvēku praktisku paklausību Viņa principiem ikdienas dzīvē.**

Kristīgā rakstniece Elena Vaita saka, ka “Pat godības eņģeļi rod prieku dodot”. (“Laikmetu ilgas”, 11. lpp.) Runājot par Jēzu, viņa uzsver, ka “Tas bija brīvprātīgs upuris. Jēzus varēja palikt pie Tēva. Viņš varēja paturēt Debesu godību un eņģeļu pielūgsmi, taču izvēlējās nodot scepteri Tēva rokās un nokāpt no Visuma troņa, lai nestu gaismu un dzīvību tiem, kas mīt tumsā un kam draud bojāeja.” (“Laikmetu ilgas”, 12. lpp.)

Tas ir vēstījums mums ikvienam, sevišķi tiem, kas sevi sauc par ticīgiem cilvēkiem, – noņemt ikdienā savu egoisma “kroni”, lai būtu par svētību apkārtējiem, lai nepaskrietu garām līdzcilvēkiem, lai mēs būtu spējīgi saredzēt to, ko redz tikai tie, kuru acis ir atvēris Dievs. Nevis cilvēkus kā pūli, bet skaidri – tā, kā tos uzlūko Radītājs. Kā īpašu dārgumu, Viņa radījumu – acu raugu.

Bija vēl kāds vīrs vārdā Simeans. Kad mazo Jēzu šīs zemes vecāki atnesa uz templi, lielākais vairākums Viņam nepievērsa ne vismazāko uzmanību, domādami, kas tas ir tikai kārtējais zīdains, kas atnests, lai pie tā izpildītu jūdu paražas. Tikai

ne Simeans! Viņu vadīja Tā Kunga Gars, un viņš saprata pravietojumu par Mesiju. “Un Simeans tos svētīja un sacīja Marijai, Viņa mātei: “Redzi, Viņš [Jēzus] ir likts par krišanu un augšāmcelšanos daudz ļaudīm Israēlā un par zīmi, kam runā pretī [...]” (Lūkas 2:34) Tāda pati bija arī praviete Anna (turpat 2. nodaļā). **Viņi redzēja vairāk nekā citi, tāpēc arī rīkojās savādāk nekā citi!** “Simeans un Anna dievnamā liecināja par to, ka Viņš ir Dievs.” (“Laikmetu ilgas”, 178. lpp.)

Arī mūsdienu autori raksta šādi: “Ikvienam ir tendence domāt, ka viņš redz īstenību tādu, kāda tā ir, ka viņš ir *objektīvs*. Bet šajā gadījumā tā nenotiek. Mēs redzam pasauli nevis tādu, kāda *tā ir*, bet gan tādu, kādi *esam mēs* vai kā *esam* ieprogrammēti redzēt.” (S. Kovejs. “Ļoti veiksmīgu cilvēku 7 paradumi”, 33. lpp.)

Uz Radītāju var paraudzīties arī, mūsdienīgi runājot, kā uz Programmētāju. Lai Viņa Vārds, sarunas ar Viņu, ikdienas gaitas kopā ar Viņu veido, pārveido un *programmē* mūs, lai varam ieraudzīt patiesi svarīgo, būtisko, ne tikai aisberga virsotni šīs pasaules notikumu gaitā!

Bībele skaidri atklāj, ka ļoti svarīga cilvēces pestīšanas plāna sastāvdaļa ir arī Kristus otrā atnākšana. Uzdrošinies skatīties pirmavotā – Dieva Vārdā –, lai atrastu tam pierādījumus! Ir pieejamas e-Bībeles versijas, kur pēc atslēgvārdiem varēsi atrast atbildes uz sev interesējošiem jautājumiem. Vai pajautā kādam, kurš jau lasa Bībeli. Kas meklē, tas atrod! Tas ir ne tikai atbilžu jautājums, bet glābšanas un mūžības jautājums. Ir vērts pacensties.

Man ir pārlicība, ka tāpat kā Jēzus pirmās atnākšanas laikā, lai saprastu notikumu patieso jēgu, bija nepieciešama šī garīgā redze, tā vēl jo vairāk ir nepieciešama, sagaidot Jēzus otro atnākšanu. Atcerieties, ka cīņa ir par jūsu uzmanību! Varbūt 30 aplikāciju vietā jūsu viedtālrunī ir vajadzīgas tikai dažas, lai redzētu būtisko? Ir dažādas lietas, no kurām jāatsakās, lai uzmanības centrā būtu Jēzus.

Ļoti aizkustinoši ir vārdi, kurus Jēzus teica, šķiroties no Saviem mācekļiem: “Bet Es jums saku: Es

no šī laika vairs nedzeršu no šiem vīnakoka augļiem līdz tai dienai, kad Es to ar jums no jauna dzeršu Sava Tēva valstībā.” (Mateja 26:29) Aizkustinoši tāpēc, ka Jēzum nav pilnīga prieka, kamēr mēs – Viņa bērni – neesam kopā ar Viņu. Viņš ir izdarījis visu, lai mēs tiktu glābti, pat Debesis Sevis veidā nonesis uz zemi, kā teikts kādā kristīgā dziesmā. Viņš negrib Debesis bez mums. **Mūsu Kungs un Pestītājs ir izdarījis visu no Savas puses. Viņa zēlastībā un ar Viņa palīdzību mums jāizdara mazākā daļa – sava daļa:** jādzīvo Viņa Gara piepildīta ikdienas dzīve līdz Kristus otrajai atnākšanai un jāļauj Viņam atvērt mūsu acis ik dienas.

“Visi, kas Dievam nodevuši savu dvēseli, miesu un garu, nemitīgi tiks apveltīti ar jauniem fiziskiem un garīgiem spēkiem. Viņu rīcībā būs neizsmeļamie Debesu krājumi. Kristus dos tiem Sava Gara elpu un dzīvību no Savas dzīvības. Svētais Gars izmantos Savus augstākos spēkus, lai tie iedarbotos uz sirdi un prātu. Dieva zēlastība palielinās un pavairoš viņu spējas, un cilvēku glābšanas darbā tiem nāks palīgā dievišķās dabas pilnība. Sadarbojoties ar Kristu, tie kļūs pilnīgi Viņā un savā cilvēciskajā nespēcībā varēs veikt Visspēcīgā darbus.” (“Laikmetu ilgas”, 690. lpp.)

Lai svētīgām pārdomām un atziņām pildīts Kristus dzimšanas svētku laiks jūsmājās!

“Visi, kas Dievam nodevuši savu dvēseli, miesu un garu, nemitīgi tiks apveltīti ar jauniem fiziskiem un garīgiem spēkiem.

KAS BŪTU DARĀMS, LAI MANA DRAUDZE NEIZDZISTU?

Šis ir pārāk sarežģīts jautājums, lai uz to spētu atbildēt isi, dodot vienkāršus padomus. Tomēr uz šo jautājumu jau ir mēģināts meklēt atbildes.

Katrai lietai ir savs mūžs. Mežs izaug, nobriest, un tad tas top nocirsts. Izcirtumā stāda jaunus kokus, lai atkal izaugtu jauns mežs. Cilvēku organizācijām ir līdzīgs mūžs – tās tiek dibinātas, pieaug, attīstās, līdz sasniedz zināmu posmu, kad iesāk izdzist. Šai izdzišanai var būt dažādi iemesli, bet tā nenovēršami pienāk. Mainās paaudzes, un mainās akcenti.

Attēlā ir ilustrēti organizāciju dzīves cikli. Šie cikli ir apstiprināti daudzos pētījumos, tādēļ jūsu priekšā esošais attēls ir kļuvis par vadības zinātnes hrestomātiju, kuru var atrast daudzās grāmatās.

Aplūkojot attēlu, var rasties doma, ka tas attiecas vienīgi uz cilvēku organizācijām, bet mums, lūk, ir Dieva dibināta organizācija. Kurš gan to apšaubītu? Protams, ka mums ir Dieva dibināta organizācija! Tomēr – no kurienes gan radies jautājums: “Kas būtu darāms, lai

mana draudze neizdzistu?” Dieva darbs virzās uz priekšu, tikai – vai cilvēks saredz jaunās izdevības un Tā Kunga ceļu jaunā, līdz šim nestaigātā, vidē?

Katra draudze piedzīvo savu dzimšanu (attēlā ar ciparu 1) noteiktu cilvēku darbības un apstākļu sakritības rezultātā. Dieva dotās izdevības tika pieņemtas un uzdevums – izpildīts. Notika atmoda, un draudze tika dibināta. Pēc tam sekoja izaugsme (attēlā ar ciparu 2), virzība uz augšu. Tika izveidota administrācija, kalpošanas nodaļas, vadlīnijas, struktūras. Notika zināma darbība, līdz draudze sasniedza savu augstāko punktu (attēlā ar ciparu 3). Augstāk par šo punktu tā vairs nespēj izaugt. Visas struktūras turpina darboties, Vārds tiek sludināts, un koncerti notiek. Tomēr izaugsme ir apstājusies. Paiet laiks. Mainās paaudzes. Pamazām, gandrīz nemanot, organizācija sāk saskarties ar līdz šim nebijušiem izaicinājumiem. Dievnams ir iekārtots ērts. Viss it kā būtu savās vietās, bet pamazām notiek lejupslīde. Agrākā dedzība

ir pārtapusi saukļos, aktīvo ļaužu skaits samazinās, draudzes locekļu skaits krītas, draudze pamazām sāk izdzist.

Tālāk, aiz šī punkta, jau seko īsta krīze. Situācija nenoregulējas pati no sevis. Satricinājumi seko cits citam. No pašu vidus nāk visdažādākās idejas. Notiek atkrišanas. Kopīgā vīzija pārtop dažādos viedokļos. Var atšķelties grupas ar savu skatījumu. Organizācija dabiski sabrūk.

Taču attēls ar to nenoslēdzas. Šajā krīzes laikā ir iespējams arī pārejas posms (attēlā ar ciparu 4). Tas ir cerīgi, vai ne? Un tomēr šis pārejas posms nenotiek pats par sevi. Tam ir nepieciešama vadība un apņemšanās. Bieži vien draudzes šajā periodā nav gatavas nekādām pārmaiņām. Draudzes locekļi ir gatavi pat mirt, lai tikai nekas nebūtu jāmaina! Kad mācītājs piedāvā šādai mazai draudzei, ka viņš varētu būt dievkalpojumā biežāk, ja tikai dievkalpojumus varētu pārcelt uz pēcpusdienu, seko negatīva atbilde, jo draudzes locekļi nevēlas būt elastīgi. Lai arī ko mācītājs piedāvātu draudzes glābšanai, tie vēlas, lai viss

paliktu tā, kā tas ir bijis līdz šim. Tas ir apzināts ceļš uz izjukšanu.

Draudzei izdzist vai tapt pārveidotai – to draudzes locekļi, pirmkārt, izvēlas paši.

Pārejas posms var notikt tikai tad, ja vietējās draudzes locekļi vēlas pamēģināt jaunas kalpošanas, uztverot grūtības kā Dieva dotās izdevības. Te nepietiek ar lūgšanām vien, bet ir nepieciešama arī noteikta darbība šajā virzienā.

Bija kāda maza draudze, kur bija palikušas vien dažas sievietes cienījamā vecumā. Ko darīt? Priekšā draudzes izdzišana? Tomēr šīs sievietes nesēdēja, rokas klēpī salikušas. Viņas pamanīja, ka apkārtējo māju pagalmos rotaļājas bērni, un izlēma, ka ceps pankūkas un uz dievkalpojumu uzaicinās bērnus. Tie atnāca uz pankūkām, un šiem bērniem sievietes stāstīja Bībeles stāstus. Tā viņas darīja katru dievkalpojumu. Bērni nāca. Pamazām izveidojās draudzība, un bērni izveidoja jaunu Cēla meklētāju klubu. Draudzē notika “Pārejas posms” (attēlā ar ciparu 4), kas deva jaunu atspērienu tam, ko tiešām varētu nodēvēt par “atjaunošanu un reformāciju”. Es gan nezinu šī stāsta turpinājumu. Tas ir tikai kā piemērs jaunam sākumam. Te ir vietā analogija par jauna meža stādīšanu izcirtumā. Jaunais mežs ir kādam jāiestāda. Tas nebūs tāds pats kā vecais, tomēr tas būs jauns mežs. Arī organizācija pēc Pārejas posma vairs nebūs tāda pati kā iepriekš. Pāreja var notikt tikai radošā vidē, saskatot Dieva dotās iespējas, uztverot jaunu vīziju par to ceļu, kurp jāvirzās Viņa ļaudīm, lai sasniegtu mērķi.

Citā draudzē lejupslīdes posmā daži draudzes locekļi saskatīja izdevību ar pārtikas pakām vismaz

reizi mēnesī palīdzēt saviem ne-adventistu kaimiņiem, kuri bija iekļuvuši finanšu grūtībās. Viņi apņēmas šādi palīdzēt pus gadu, kā arī aizlūgt par šiem cilvēkiem. Un tiešām Dievs pašķīra ceļu! Pusgada laikā šie cilvēki atteicās no palīdzības pakām, jo viņu dzīves apstākļi bija uzlabojušies. Nu viņi aicināja šo palīdzību novirzīt kādiem citiem, kam tā būtu vairāk nepieciešama. Šiem cilvēkiem tika dāvināta kristīgā literatūra, un viņi atsaucas, kad tiek uzaicināti uz draudzes koncertiem. Tika mantota šo cilvēku uzticēšanās. Turpinoties šim darbam, tiek aizsniegti cilvēki, kuras savādāk nebūtu bijis iespējams uzrunāt. Arī draudze mainījās, jo tā vietā, lai koncentrētos vienīgi un tikai uz savām vajadzībām, tā par savu darba lauku sāka uzskatīt visus pilsētīņas iedzīvotājus.

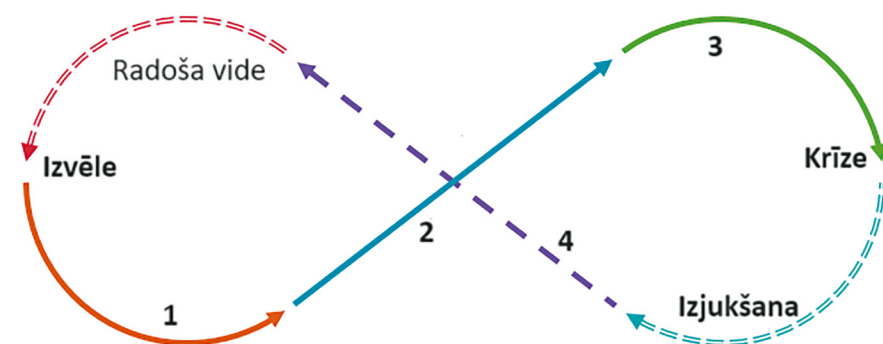
Pārejas posmā draudzes locekļi atrod jaunas, līdz šim ignorētas kalpošanas, kuras noteiktu apstākļu sakritībā izrādās efektīvas. Protams, var jau praktizēt senās metodes, piemēram, evaņģēlizācijas seminārus, ieguldīt tajos lielus naudas līdzekļus, tomēr ar tiem nav iespējams izlauzties augstāk par to līmeni, kāds jau ir sasniegts (attēlā ar ciparu 3). Ir nepieciešams saskatīt jaunas, radošas kalpošanas, ar kurām iespējams aizsniegt jaunu sākumu (attēlā ar ciparu 1) šajā laikmetā.

Ne velti Ģenerālkonferences un Transeuropas divīzijas pasākumos, kuros man ir izdevies piedalīties, tika uzsvērts, ka Bībeles semināri ir kā Plaujas svētki, kas seko pēc sējas, kultivācijas un izaugsmes. Seminārs ir nevis izaugsmes lokomotive, bet gan ražas ievākšana. Neko nevar ievākt tur, kur nekas nav izaudzēts. Bībeles seminārs ir efektīvs tikai izaugsmes posmā (attēlā ar ciparu 2).

Viljams Bridžess* raksta, ka lielās civilizācijas nav izcēlušās lielo izdevību dēļ, bet gan sava laika grūtību dēļ, ko tās saskatīja kā savu izaicinājumu un kurām atrada radošu risinājumu. Autors piemin Atēnu civilizāciju, kuras laikā augsne tika noplicināta tā, ka vairs nevarēja audzēt kviešus. Atēnieši varēja iznīkt, bet tā vietā viņi iesāka audzēt olīvas un spiest eļļu. Viņi izgudroja amforas un tajās šo eļļu eksportēja uz tālām zemēm, kur iepirka sev nepieciešamos produktus. Koncentrējoties uz olīveļļas eksportu, atēnieši ap to izveidoja savu jauno ekonomiku. Viņu kuģu flote dominēja visā Vidusjūrā.

Dieva draudze, protams, nav atēniešu civilizācija. Šis piemērs tika dots, lai saprastu, ka draudzes atjaunojas ne tikai tādēļ, ka tā nu “sakritušas zvaigznes debesīs”, bet gan tādēļ, ka ir atrastas savai paaudzei nepieciešamas, radošas kalpošanas, kuras tālāk izraisa “atjaunošanos un reformāciju”. Tam visam seko zināma izaugsme, līdz iestājas stagnācija, kad celmlauži iesāk atpūsties uz sendienās gūto uzvaru lauriem. Tam var sekot lejupslīde un pakāpeniska izdzišana. Taču nav jāgaida, kad iestāsies krīze. Dievs ved tālāk, tikai jāprot ieraudzīt jaunie apvāršņi un jāapzinās, ka Tas Kungs vēlas, lai tur nokļūstam.

Lai mācāmies un atklājam jaunus veidus, ko nozīmē būt Dieva ļaudīm 21. gadsimtā, ievērojot cilvēkus ap mums!

Attēlā: Organizācijas dzīves cikli.* (1) Organizācijas dibināšana; (2) Izaugsme, stratēģiskie plāni un vīzija; (3) Maksimuma sasniegšana, stagnācija; (4) Pārejas posms, apdāvināta vadība.

* Hurst, David. Crisis & Renewal, Boston, Massachusetts: Harvard Business School Press, 1995.

**Draudzei izdzist
vai tapt pārveidotai –
to draudzes locekļi,
pirmkārt, izvēlas paši.
Pāreja var notikt
tikai radošā vidē, saskatot
Dieva dotās iespējas, uztverot
jaunu vīziju par to ceļu,
kurp jāvirzās Viņa ļaudīm,
lai sasniegtu mērķi.**

* Bridges, William. *Managing Transitions: Making the Most of Change*, Reading, Massachusetts: Addison-Wesley Publishing, 1991.

SAGATAVOJIETIES SASTAPT KUNGU

No 20. līdz 24. oktobrim vairāk nekā 250 Komunikācijas nodaļu un Personīgās kalpošanas nodaļu vadītāji no visas Transeiropas divīzijas (TED) un Intereiropas divīzijas (EUD) pulcējās Budvā, Melnkalnē, lai piedalītos sanāksmē GAIN* Europe 2023.

Pāri par 40 dažādu tautību dalībnieki bija ieradušies ar kopīgu mērķi – piedalīties mācībās, smelties iedvesmu un veicināt sadarbību kolektīvajā misijā: dalīties ar evaņģēliju digitāli.

GAiN Europe 2023 sanāksmes kļuva ļoti personiskas, kad tādi vadītāji kā SDA Ģenerālkonferences ģenerāldirektors Billijs Bjadži (*Billy Biaggi*), EUD prezidents Mario Brito un TED prezidents Daniels Duda dalījās savā ticības ceļā.

Sabata dievkalpojumā Daniels Duda uzrunāja klātesošos ar ļoti iedvesmojošu vēsti par to, kā Dievs ir atvēris neskaitāmas durvis viņa dzīves un kalpošanas ceļā, reizē atklājot, cik dziļi un dzīvi pārveidojoša nozīme var būt vārdiem no Atklāsmes grāmatas 3:8 “Redzi, es tavā priekšā esmu devis atvērtas durvis, ko neviens nevar aizslēgt.” Pārskatot savu ticības dzīves gājumu, br. Duda atkal un atkal lika uzsvāru uz to, kā Dievs ir atvēris jaunas un jaunas iespēju durvis. Astoņu gadu vecumā viņš lūdza, lai arī pats kādu dienu nākotnē varētu piedalīties draudzes jauniešu kongresā. Kad deviņpadsmit gadu vecumā šī lūgšana tika atbildēta, Daniels atsaucās Jesajas 6:8 aicinājumam “Ko lai Es sūtu?” un saprata, ka viņam jāklūst par mēcītāju. Atvērās durvis mācībām Ņuboldas koledžā, Zaokskā un arī Endrjūsa universitātē.

Ši uzruna bija spēcīgs apliecinājums tam, ka arī mūsu katra dzīvē sarežģījumu brīžos,

pārbaudījumos un grūtībās Dievs ir devis atvērtas durvis. D. Duda mudināja auditoriju uzlūkot savus pašreizējos izaicinājumus kā potenciālas iespējas.

Papildus garīgajam un profesionālajam iedrošinājumam GAIN Europe piedāvāja daudz apmācību iespēju. Vairākas semināru sadaļas – institucionālā komunikācija, sociālie mediji, tehnoloģijas, filmu veidošana u.c. nodrošināja apmeklētājiem ne tikai iespēju ieskatīties dziļāk katrā no šīm jomām, bet arī atrast jaunus domu biedrus, izveidot jaunus kontaktus un, iespējams, atrast arī turpmākos sadarbības partnerus.

Patricks Džonsons (*Patrick Johnson*) no TED savu uzrunu uzsāka ar jautājumu: “Cik daudzi no mums ir kādam pastāstījuši trīs eņģeļu vēsti?” Viņš uzsvēra, ka 80% cilvēku mācās no stāstiem, un aicināja mūs katru kļūt par Dieva lielā stāsta stāstītājiem.

Hulio Munjoss (*Julio C. Muñoz*) no Ziemeļamerikas divīzijas atklāja, ka šai divīzijā jau 22 gadus tiek veidotas filmas (skat. www.sonsreen.com), un iedrošināja arī mūs kļūt par īsfilmu veidotājiem.

Sems Nevess (*Sam Neves*) no Ģenerālkonferences uzsvēra lūgšanu lielo vajadzību mūsu darbā un aicināja uz ciešāku savstarpējo sadarbību un lielāku pazemību.

Viljams Kosta (*William Costa*), Ģenerālkonferences Komunikācijas

nodaļas direktors, uzsvēra, ka dzīves skaistums slēpjas iespējā sapņot un lietot iztēli. Bija interesanti uzzināt, ka viņš pats ir gan diriģents, gan komponists. Kā viņš teica – nošu nemaz nav tik daudz, taču darbs pie kāda skaņdarba pabeigšanas viņam prasījis ilgas, garus gadus, kā arī lielu domas un prāta izsmalcinātību.

Kārena Glasforda (*Karen Glassford*) no Ģenerālkonferences stāstīja par interneta projektu “Ko mēs varam lūgt par tevi?”, kurā tiek piedāvātas aizlūgšanas. Izrādās, šis ir efektīvs veids, kā aizsniegt tūkstošiem cilvēku!

Florians Ristea (*Florian Ristea*) no Intereiropas divīzijas klātesošajiem atgādināja par Ecehiēla grāmatas 1. nodaļā ainotajiem riteņiem un mudināja atcerēties, ka mūsu uzdevums nav domāt par to, kurš ritenis ir lielāks vai svarīgāks, bet par to, kā būt savstarpēji savienotiem. Uzsverot mūsu lielo vajadzību pēc Svētā Gara, viņš minēja Ecēh. 1:20, ka turp, kur Gars grib iet, riteņi viņam seko.

Viņš arī pieminēja notikumu ar Elīsu un sunamietes mirušo dēlu (2. Kēniņu 4:31–34), kad, uzliekot Elīsas zizli uz zēna sejas, nekas nenotika, bet tad, kad Elīsa pats apkampa un sasildīja zēnu, tad zēns atdarīja acis un pamodās no nāves miega. Tas lika domāt, ka mums ir dažādas tehnoloģijas, lai aizsniegtu cilvēkus, bet tas, kā mums trūkst, ir patiesa mīlestība pret viņiem.

Es redzēju, ka mums nav jānovilcina Kunga atnākšana. Eņģelis teica: “Sagatavojieties, sagatavojieties tam, kas nāk pār zemi. Lai jūsu darbi saskan ar jūsu ticību.” Es redzēju, ka prātam ir jābūt vērstam uz Dievu un mūsu iespaidam jāstāsta par Dievu un Viņa patiesību. Mēs nevaram pagodināt Dievu, ja esam bezrūpīgi un vienaldzīgi. Mēs nevaram pagodināt Dievu, ja esam izmisuši. Mums jābūt nopietniem, glābjot savas un citu dvēseles. Šim jautājumam priekš mums jābūt vissvarīgākajam, visam pārējam jānāk pēc tam.

Es redzēju Debesu skaistumu. Es dzirdēju eņģeļus dziedam liksmas dziesmas, kas slavēja, pagodināja un teica Jēzu. Tad es mazliet varēju aptvert Dieva Dēla brīnišķīgo mīlestību. Viņš atstāja visu godību un visu godu, kas Viņam bija Debesīs, un bija tik ļoti ieinteresēts mūs glābt, ka pacietīgi un pazemīgi panesa visus apvainojumus un nicināšanu, ko cilvēki varēja Viņam uzkraut. Viņš bija sodīts, ievainots, sasists un pakārtots pie Golgātas krusta, izcietā vismokošāko nāvi, lai glābtu mūs no nāves, lai mēs tiktu nomazgāti Viņa asinīs un augšāmcelti, lai dzīvotu kopā ar Viņu mājokļos, kurus Viņš mums gatavo, lai baudītu Debesu gaismu un godību, lai dzirdētu eņģeļu dziedāšanu un dziedātu kopā ar viņiem.

Es redzēju, ka visas Debesis ir ieinteresētas mūsu glābšanā. Vai mēs varam palikt vienaldzīgi? Vai varam izturēties bezrūpīgi, it kā būtu mazsvarīgi, vai esam glābti vai pazuduši? Vai varam noniecināt upuri, kas pienests mūsu dēļ? [...] Lielais Upuris, kas nodots dvēseļu glābšanas dēļ, rāda mums dvēseles vērtību. Kad dārgā dvēsele vienreiz ir zudusi, tā ir zudusi uz mūžību.

Es redzēju eņģeļi stāvam ar svariem rokās, sverot Dieva tautas, īpaši jaunatnes, domas un intereses. Vienā svaru kausā bija domas un intereses, kas tiecās uz Debesīm. Otrā bija domas un intereses, kas tiecās uz

zemi. Šinī svaru kausā bija iemesta visa stāstu grāmatu lasīšana, domas par drēbēm un izskatu, arī uzpūtība un lepnums, un tā tālāk. Ak, kāds svinīgs mirklis! Dieva eņģeļi stāv ar svariem, sverot to domas, kas sevi sauc par Dieva bērniem, to, kas apgalvo, ka ir nomiruši pasaulei un dzīvo Dievam. Svaru kauss, kas bija pildīts ar domām par zemi, uzpūtību un lepnumu, ātri noslidēja lejup, lai gan no tā noripoja svārs pēc svāra. Svaru kauss ar domām un interesēm, kas tiecas uz Debesīm, tikpat ātri pacēlās augšup, kā otrs svaru kauss gāja lejup. Ak, cik viegls tas bija! Es varu atstāt, ko es redzēju, bet nekad nevaru parādīt svinīgo un dzīvo ietekmi, kas iespiedās manā prātā, kad redzēju eņģeļi ar svariem rokās, sverot Dieva tautas domas un intereses. Eņģelis teica: “Vai tādi var ieiet Debesīs? Nē, nekad. Saki viņiem, ka cerība, kas viņiem ir tagad, ir tukša un ja viņi steidzīgi neatgriezīsies un nesatvers pestīšanu, viņiem jāiet bojā.”

Dievbijības forma nevienu neglābs. Visiem jāgūst dziļi un dzīvi piedzīvojumi. Vienīgi tie viņus glābs bēdu laikā. [...] Jauniem, tāpat kā veciem, prasīs dot pamatojumu savai cerībai. Bet prāts, ko Dievs paredzējis labākām lietām, lai tas Viņam pilnīgi kalpotu, mūžības interešu vietā kavējas pie nevērtīgā. Vai prāts, kuram ļauj klejot šurp un turp, ir tikpat spējīgs saprast Dieva Vārda dotos patiesības pierādījumus par Sabata turēšanu un patieso kristieša cerības pamatu kā domāt par ārējo izskatu, manierēm, apģērbu utt.? Tie, kas atļaujas izklaidēties ar bezjēdzīgiem stāstiem un tukšām pasakām, ir barojuši savu iztēli, bet Dieva Vārda spožums viņiem ir aptumšots. Prāts ir novērsts tieši no Dieva. Interese uz Viņa dārgo Vārdu ir iznīcināta.

Mums ir dota Grāmata, lai vadītu mūsu kājas caur šīs tumšās pasaules briesmām uz Debesīm. Tā stāsta mums, kā varam izbēgt no Dieva

dusmām, atklāj Kristus ciešanas mūsu dēļ, lielo upuri, kas ir pienests, lai mums būtu iespēja tikt glābtiem un mūžīgi priecāties Dieva klātbūtnē. Ja kāds beigās nezinaš patiesību, kaut arī viņš dzīvoja zemē, kur spīdēja tās spožā gaisma, tad tā būs viņa paša vaina. [...]

Es redzēju, ka daudzi sevi novērtē un salīdzina savu dzīvi ar citu dzīvi. Tā nav jābūt. Neviens cits mums nav dots par piemēru kā vienīgi Kristus. Viņš ir mūsu patiesais Paraugs, un mums jācenšas pārspēt citam citu, atdarinot Jēzu. Mēs esam Kristus līdzstrādnieki vai arī ienaidnieka līdzstrādnieki. Mēs vai nu sakrājam ar Kristu, vai izkaisām. Mēs vai nu esam noteikti, no visas sirds kristieši, vai arī nemaz neesam kristieši. Kristus saka: “Kaut jel tu būtu auksts vai karsts. Tā kā tu esi remdens, ne auksts, ne karsts, Es tevi izspļāšu no Savas mutes” (Atkl. 3:15,16)

Neskatoties uz to, es redzēju, ka daži tik tikko zina, kas ir sevis aizliegšana vai upurēšana, vai arī ko nozīmē ciest patiesības dēļ. Neuzapurējoties neviens Debesīs neieies. Jākopj pašaieliedzības un upura gars. Daži nenodod sevi, savu miesu kalpošanai Dievam. Viņi atļaujas rīkoties pārsteidzīgi un untumaini, apmierina savu nesātīgo apetīti, rūpējas par savām interesēm un ir vienaldzīgi pret Dieva lietu. Tie, kas mūžīgās dzīves dēļ ir labprātīgi nest katru upuri, to arī iemantos. Ir vērts ciest par to, vērts sist sevi krustā un upurēt katru elku. Tālu pāri sniedzošā un mūžīgā godība pārspēj visu un aizēno katru laicīgo prieku.

(Elena Vaita. “Liecības draudzei”
1. sēj., 123.–126. oriģ. lpp.)

<https://ted.adventist.org/news/gain-europe-2023-breaking-down-barriers-for-the-gospel/>

* GAIN – Septītās dienas adventistu starptautiska komunikācijas, tehnoloģiju un mediju profesionāļu kopiena.

“Viņa vārdu saukš Imanuēls – Dievs ar mums.”

“Kristus vaigā” ir redzama “Dieva godības atziņas” gaisma. (2. Kor. 4:6) No mūžīgiem laikiem Kungs Jēzus Kristus bija viens ar Tēvu. Viņš bija Dieva lieluma un Majestātes attēls, Viņa godības atspīdums. Kristus nāca, lai šo godību atklātu mūsu pasaulei. Viņš nonāca uz grēka aptumšotās zemes, lai nestu Dieva mīlestības gaismu – lai būtu “Dievs ar mums”. Tāpēc pravietojumā par Viņu sacīts: “Viņa vārdu saukš Imanuēls.”

Kad Jēzus atnāca, lai mājotu mūsu vidū, Viņam Dievs bija jāatklāj gan cilvēkiem, gan eņģeļiem. Viņš bija Dieva Vārds – Dieva domu izteiksme. Lūgšanā par Saviem mācekļiem Kristus saka: “Es viņiem esmu darījis zināmu Tavu vārdu”, ka Tu esi “žēlīgs un sirdsmīlīgs Dievs, lēnprātīgs un liels žēlastībā un uzticībā,” – “lai mīlestība, ar ko Tu Mani esi mīlējis, būtu viņos un arī Es būtu viņos.” (Jāņa 17:26)

Šo atklāsmi saņēma ne tikai uz zemes dzimušie Dieva bērni. Mūsu mazā pasaule ir Visuma mācību grāmata. Dieva brīnišķīgās žēlastības nodoms un glābjošās mīlestības noslēpums ir temats, kurā “pat arī eņģeļi kāro ieskatīties”. (1. Pēt. 1:12) Tas būs viņu mācību priekšmets visā bezgalīgajā mūžībā. Ne tikai atpestītajiem, bet arī nekritušajām būtnēm Kristus krusts būs gan zinātne, gan dziesma. Tad atklāsies, ka Jēzus sejā starojošā godība ir sevi ziedojošas mīlestības godība. Golgātas gaismā būs redzams, ka pašaizliedzīgās mīlestības likums ir dzīvības likums zemei un debesīm, ka no Dieva sirds plūst mīlestība, kas “nemeklē savu labumu”, un ka Tā raksturs, kas mīt cilvēkiem nepieejamā gaismā, ir atklāts lēnprātīgajā un pazemīgajā Pestītājā. [...]

Mūsu pestīšanas plāns nebija kāda vēlāk radusies doma; tas nav pēc

Ādama krišanas izstrādāts plāns. Tajā atklājās “noslēpums, kas mūžiem bijis neizpausts”. (Rom. 16:25) Pestīšanas plānā atklājās tie principi, kas kopš mūžīgiem laikiem ir bijuši Dieva troņa pamats. Jau sākumā Dievs un Kristus zināja, ka sātans atkritīs un ka ar savu viltus varu tas panāks cilvēku krišanu. Dievs nebija noteicis, ka jārodas grēkam, bet Viņš jau iepriekš paredzēja tā rašanos un sagatavojās šai šausmīgajai iespējai. Dievs tik ļoti mīlēja šo pasauli, ka apsolīja dot Savu vienpiedzimušo Dēlu, “lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību”. (Jāņa 3:16)

(Elena Vaita. “Laikmetu ilgas”
10., 12. lpp. 1997. gada izd.)

“Laikmetu ilgas”: tapšanas stāsts

Andris Pešelis – mācītājs,
LDS Septītās dienas adventistu
vēstures un Elenas Vaitas
mantojuma nodaļas vadītājs

Elenas Vaitas grāmata “Laikmetu ilgas” pirmo reizi tika publicēta 1898. gadā. Tās nosaukums angļu valodā “Desire of Ages” nācis no pravieša Hagaja 2:7: “And I will shake all nations, and the **desire of all nations** shall come: and I will fill this house with glory, saith the Lord of hosts.” (KJV). Latviski šis pants

* KJV – King James Version jeb King James Bible.

ir tulkots citādi: “Jā, Es sakustināšu visas tautas; tad nāks šurp visu tautu bagātības, un Es darīšu šo namu pilnu krāšņuma, saka Tas Kungs Cebaots.” (1965. g.) Šajā latviešu tulkojumā tur nav ne vārda par “tautu ilgām”.

Šī grāmata ir tapusi ilgā laika posmā. Jau 1858. g. Elena Vaita iesāka aprakstīt Kristus piedzīvojumu. Viņa lasīja daudz

dažādu grāmatu par Kristus dzīvi, piedzīvoja arī vīzijas par konfliktu starp Kristu un sātanu. Savus iespaidus viņa aprakstīja grāmatā “Garīgās dāvanas”. Šajā darbā viņa bieži lieto frāzes “man rādīja” vai “es redzēju”. Jēzus dzīves stāsts atrodas šī darba 1. daļā un ir ievērojami īsāks nekā “Laikmetu ilgās”. Nākamais bija apraksts “Kristus dzīve”, bet to Elena Vaita izlēma pārstrādāt.

Jāatzīst, ka grāmata “Laikmetu ilgas” atklāj E. Vaitas garīgo briedumu, kad viņa precizē vairākus līdz tam maz akcentētus mācības punktus. Piemēram, mācību par taisnošanu ticībā, Kristus dievišķību un Kristus krusta nozīmi. Te vietā būtu pieminēt, ka tieši šie akcenti bija noveduši E. Vaitu konfliktā ar vairākiem tajā laikā ievērojamajiem celmlaužiem (Dž. Batleru, L. Konradi u.c.), kuri pat iesāka uzskatīt, ka E. Vaita esot atkāpusies no saviem iepriekš publicētajiem darbiem un sludina “svešu” mācību. Lai pasargātu adventistu konfesiju no šī nevajadzīgā konflikta, vadība nosūtīja E. Vaitu kalpot uz Austrāliju. Tur viņa paveica vairākus svarīgus darbus, piemēram, dibināja Eivondeilas adventistu skolu, iedzīvināja adventistu medicīnas kalpošanu, kā arī sarakstīja grāmatu “Laikmetu ilgas”.

Šai darbā autore ievērojami paplašinājusi publikāciju tēmu par Jēzu Kristu, ja to salīdzina ar materiālu, kas atrodams krājumā “Garīgās dāvanas”. Grāmatā “Laikmetu ilgas” autore vairs nelieto frāzes “man rādīja” vai “es redzēju”, kā tas bija iepriekš. Saturs grāmatā ir līdzsvarots un valoda plūstoša. Apzinoties savas nepilnīgās zināšanas gramatikā un sintaksē, viņa grāmatas teksta korektūru uzticēja savai sekretārei Marianai Deivisai. Bieži vien Elena Vaita bija ļoti noskumusi, ka netiek galā ar gramatiku un teoloģiju bez citu cilvēku palīdzības. Viņa atzina: “Es neesmu teologs... Es neesmu gramātiķis.” (1873,

10. janvāris. Citāts no Olsona*) Tomēr arī sekretāra darbs pie teksta korektūras nenotika bez pašas E. Vaitas kā autoras akcepta. Bija ieteikumi, kurus viņa nepieņēma un kur tekstu mainīt atteicās. Taču bija ļoti daudzi piedāvājumi, kurus Elena Vaita no savas sekretāres pieņēma, piemēram, precizējumus par Kristus cīņu, kad Viņš tapa kārdināts izmantot Savu dievišķo spēku, vai precizējumus līdzībā par pērli un tīklu. (Olsons, turpat.)

Lai gan adventisti neuzskata grāmatu “Laikmetu ilgas” par līdzvērtīgu Bībelei, tomēr daudzi domā, ka tas pats Svētais Gars, kurš iedvesmoja Bībeles sarakstītājus, ir iedvesmojis arī E. Vaitu, rakstot “Laikmetu ilgas”. Un vēl – tas pats Svētais Gars ir iedvesmojis arī daudzus citus autorus uzrakstīt svētību nesošas grāmatas.

Tā ir tiesa, ka E. Vaita lietojusi vairāku citu autoru darbus kā iedvesmas avotu savas grāmatas sarakstīšanā. Pat vairāk – viņa ir iekļāvusi šo autoru citātus “Laikmetu ilgās”, neminot šo teikumu izcelsmes avotu. Tas izraisīja ievērojamu vilņošanas pagājušā gadsimta 80. gados, kad pret E. Vaitu tika celtas apsūdzības plaģiātismā. Valters Rī savā grāmatā “Baltie meli”**** salīdzina vairākus tekstus, kuros redzams, ka E. Vaita aizguvusi savu darbu tekstus no citu autoru darbiem.

** “Kā tapa sarakstītas “Laikmetu ilgas””. <https://whiteestate.org/legacy/issues-da-how-da-how-html/>

*** Rea, Walter. *The White Lie* (1982). Grāmatas nosaukumā izmantota vārdu spēle ar E. Vaitas uzvārda nozīmi angļu valodā. (Red. piez.)

Elenas Vaitas mantojuma fonds nevarēja nereagēt uz šai grāmatā pausto, tādēļ aicināja doktoru Fredu Veltmanu veikt E. Vaitas darba izpēti, lai noteiktu, cik lielā mērā viņa bijusi atkarīga no citu autoru darbiem. F. Veltmans uzrakstīja 2561 lappusi lielu darbu “Life of Christ Research Project”, ar kuru var iepazīties Elenas Vaitas mantojuma fonda vietnē****. Savā pētījumā F. Veltmans secināja, ka aptuveni 31,4% no “Laikmetu ilgu” teksta ir aizgūts no citu autoru darbiem.

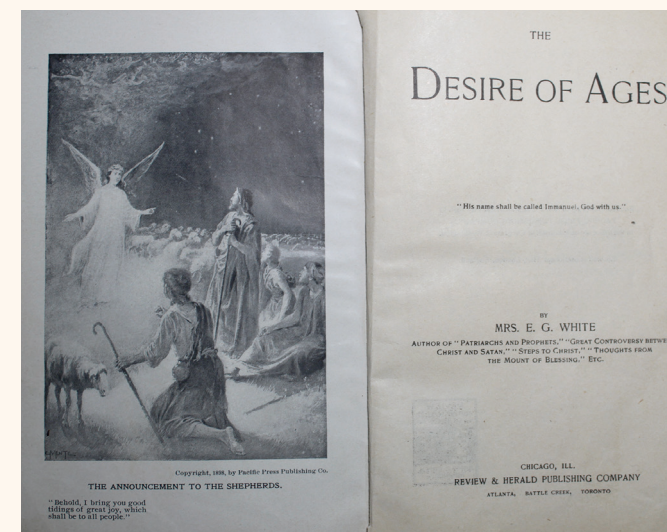
Kāpēc Elena Vaita tā rīkojās? Te mums būtu svarīgi saprast trīs lietas.

Pirmkārt, E. Vaitas dzīves laikā pret literāro tekstu aizgūšanu nebija tādas attieksmes, kāda tā ir mūsdienās. Autori varēja brīvi rīkoties ar citu autoru tekstiem. Citejot kāda cita autora darbu, varēja uz to atsaukties, bet varēja to arī nedarīt.

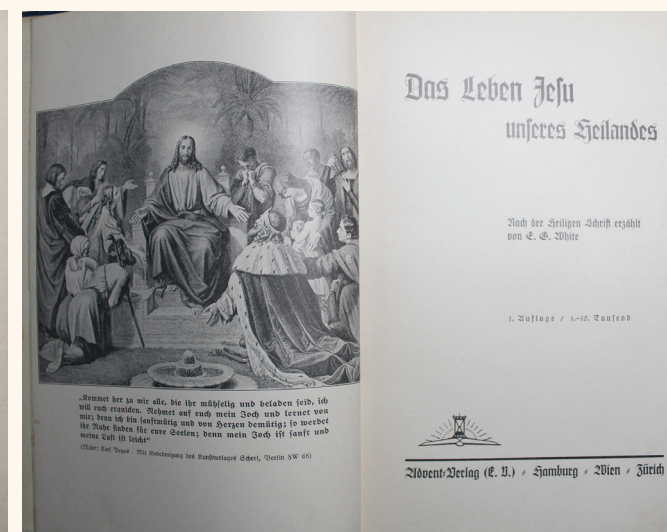
Otrkārt, iespējams, E. Vaita uzskatīja, ka visas labās dāvanas nāk no augšienes un ka, iekļaujot savā darbā citu autoru teikumus, viņai nav jāpagodina cilvēks, kurš šos vārdus saņēmis, bet gan jāpagodina Tas, kurš šos brīnišķīgos vārdus šim citam autoram devis. Iespējams, viņa uzskatīja, ka tās visas ir Dieva dotās dāvanas, kuras pienākas visiem.

Treškārt, E. Vaita, lasot citu autoru darbus, saprata, ka viņa nespēs noteikto aspektu aprakstīt labāk par tiem, tādēļ, lai netērētu lieki laiku,

**** Dr. F. Veltman. *Full Report of The Life of Christ Research Project*. Pieejams: <https://whiteestate.org/legacy/issues-da-how-da-how-html/>

Titullapa izdevumam angļu valodā

Titullapa izdevumam vācu valodā

viņa vienkārši ierakstīja šo autoru vārdus savā darbā. Un viņai tas izdevās. Mūsdienās vairs neviens neatceras šo autoru vārdus un viņu grāmatas, bet caur E. Vaitas darbiem viņu rakstītais ir saglabāts un vēl aizvien iedvesmo lasītājus.

Kristus dievišķības pieminēšana, kā arī Svētā Gara dievišķības izcelšana grāmatā “Laikmetu ilgas” bija kontrastā ar vairāku adventistu līdzšinējo pārliecību. Bija pat kādi, kas vēlējās paši savām acīm apskatīt ar E. Vaitas roku rakstītos manuskriptus, lai pārliecinātos, ka tā tiešām ir rakstījusi pati E. Vaita, nevis viņas sekretāre. Viņiem par lielu pārsteigumu izrādījies, ka manuskriptos pati E. Vaita ar savu roku ir rakstījusi tos vārdus, kurus mēs tur arī lasām.

Šeit piemēram minēšu dažus teikumus no grāmatas “Laikmetu ilgas”, kurus vēl aizvien daži atsakās pieņemt:

- ✓ “Grēku var atvairīt un uzvarēt tikai ar Dievības Trešās Personas spēcīgo līdzdalību, kurai nav jānāk kā pārveidotai enerģijai.” [671] (555. lpp. latviešu 1997. g. izdevumā)
- ✓ “Kristū ir dzīvība – sākotnējā, neaizgūtā un neatvasinātā.” [528] (432. lpp. 1997. g. izdevumā)
- ✓ “Bet cilvēces pestīšanas darbs nav vienīgais, ko paveic krusts. Tas

atklāj Dieva mīlestību visam plašajam Visumam.” [626] (512. lpp. latviešu 1997. g. izdevumā)

✓ “Kļūdams par cilvēku, Kristus nepārstāja būt Dievs. Lai gan Viņš bija pazemojies līdz cilvēka kārtai, Viņam joprojām piederēja Dieva daba. [...] Viņš ir – Dievs cilvēka miesā.” [665] (549.–550. lpp. latviešu 1997. g. izdevumā)

Nekā tamlīdzīga iepriekš nebija bijis nevienā citā E. Vaitas publikācijā. Viņa nepārprotami bija augusi atziņā un guvusi kristīgo briedumu. Taču tas nav viss. E. Vaita šajā darbā bija pārlikusi akcentus no grūtībām un smagām pūlēm uz ticību, cerību un mīlestību. Tālāk daži piemēri.

Ja iepriekš, 1858. g., darbā “Garīgās dāvanas” par Jāni Kristītāju viņa bija rakstījusi: “Jāņa dzīve bija bez prieka. Tā bija bēdu pilna un pašaieliedzīga.” [29], tad līdzīgā aprakstā “Laikmetu ilgas” viņa raksta: “Jāņa dzīve bija bēdu pilna. Viņš guva prieku vienīgi no savas misijas”. [220] (171. lpp. latviešu 1997. g. izdevumā) Ar šo piemēru ilustrēju, ka “Laikmetu ilgas” ir vairāk akcentu uz glābšanas prieku un Dieva mīlestību nekā iepriekšējos darbos.

Iepriekš, “Garīgajās dāvanās”, E. Vaita tūlīt aiz Toma liecības Jāņa 20:28 rakstīja: “Es redzēju, ka tiem, kam nebija pieredzes ar pirmo un

otro eņģeļa vēsti, tā bija jāsaņem no tiem, kam šāda pieredze bija, un jāseko šīm vēstīm. Kad Jēzus tika sists krustā, tad, es redzēju, arī šīs vēstis tapa sistas krustā. Un, kā mācekļi pasludināja, ka nav pestīšanas nevienā citā cilvēkiem dotajā vārdā zem debess, tā arī Dieva kalpiem uzticami un bez bailēm ir jāpasludina, ka tiem, kas daļēji pieņem trešā eņģeļa vēsts patiesību, ar prieku būtu jāpieņem pirmā, otrā un trešā vēsts tieši tā, kā Dievs to ir devis, vai arī viņiem nebūs nekādas daļas pie visa tā.” [75]

Savukārt “Laikmetu ilgās” aiz Toma liecības varam lasīt: “Uzrunājot Tomu, Jēzus Saviem sekotājiem sniedza pamācību. Viņa priekšzīme rāda, kā mums jāizturas pret tiem, kuru ticība ir vāja un kuri pirmajā vietā izvirza savas šaubas. Jēzus Tomu neapbēra ar pārmetumiem. Viņš arī nesāka ar mācekli diskutēt, bet pats atklājās tam, kurš šaubījās. Diktēdams noteikumus, pie kādiem viņš ticēs, Toms rīkojās ļoti neprātīgi, bet Jēzus ar Savu cēlo mīlestību un pretimnākšanu salauza visus šķēršļus. Neticību reti var uzvarēt ar strīdiem vai polemiku.” (670. lpp. latviešu 1997. g. izdevumā)

Iepriekš, “Garīgajās dāvanās” 1858. g., E. Vaita, aprakstot mācekļu pēdējos mirklus kopā ar Jezu,

uzsvēra priekšā stāvošās grūtības: “Viņš [Jēzus] ar uzticības pilnu maigumu stāstīja tiem, ka viņus vajās un mocīs, taču tie atradīs mierinājumu, atsaucoties uz savu pieredzi un atceroties Viņa sacītos vārdus. Jēzus stāstīja, kā pārvarējis velna kārdinājumus un guvis uzvaru pārbaudījumos un ciešanās, ka sātānam nav varas pār Viņu, līdz ar to sātāns vairs nevarēs tieši kārdināt un gūt varu arī pār mācekļiem un visiem tiem, kas tic Jēzus vārdam. Viņš stāstīja, ka tie spēs uzvarēt līdzīgi, kā arī Viņš ir uzvarējis. Jēzus apveltīja Savus mācekļus ar varu darīt brīnumus un tiem atklāja, ka ļauniem cilvēkiem gan būs vara pār viņu miesu, bet ka Viņš pa laikam sūtīs Savus eņģeļus tos izglābt, ka viņu dzīvība netiks tiem atņemta, līdz tie nebūs pabeiguši savu misiju.” [76, 77]

Taču “Laikmetu ilgās”, aprakstot mācekļu pēdējos mirklus kopā ar Pestītāju, viņa liek jau citus akcentus: “Mācekļi vairs nebaidījās no nākotnes. Tie zināja, ka Jēzus ir Debesīs un ka Viņš tos joprojām mīl. Tie zināja, ka viņiem ir Draugs pie Dieva troņa, tādēļ savas lūgšanas tie Tēvam pienesa Viņa vārdā. Svētā bijībā tie locīja ceļus lūgšanā, atkārtodami drošo apsolījumu: “Patiesi, patiesi Es jums saku: ja jūs Tēvam ko lūgsit, Viņš jums to dos Manā vārdā. Līdz šim jūs neko neesat lūguši Manā vārdā, lūdziet, tad jūs dabūsit, ka jūsu prieks būs pilnīgs.” Augstāk un augstāk tie pacēla ticības rokas, pieminot spēcīgo argumentu: “Kas mūs pazudinās? Vai Kristus Jēzus, kas ir nomiris, vēl vairāk, kas ir augšāmcēlies un ir pie Dieva labās rokas, kas arī mūs aizstāv?” (Jņ. 16:23, 24; Rom. 8:34) Vasarsvētku diena līdz ar Aizstāvi tiem atnesa neizsakāmu prieku – tieši tā, kā Kristus to bija apsolījis.” (696. lpp. latviešu 1997. g. izdevumā)

Elena Vaita “Laikmetu ilgās” rakstīja savās Austrālijas mājās “Sanīsaidā” (*Sunnyside*), Jaunajā Dienvidvelsā. Adventistu skolas vajadzībām 1894. g. tajā apvidū bija nopirkta zeme 1400 akru (587 ha) platībā, maksājot 3 dolārus par akru. Atklāsmē E. Vaita bija redzējusi, ka šo neauglīgo zemi Dievs vēlas padarīt ļoti auglīgu. Par šīs zemes vērtību tomēr daudziem bija šaubas. Tad, lai

parādītu ticību tam, ka viss izdosies, no šīs zemes ziemeļdaļā atsevišķi tika nodalīti 120 akri, kurus Elena Vaita 1895. g. nopirka par 1350 dolāriem. 1895. g. sāka būvēt Eivondeilas skolu, kuru atvēra 1897. g. pavasarī, bet līdzās, uz E. Vaitas zemes, 1896. g. tika uzbūvēta kotedža “Sanīsaidā”.

Kāpēc to uzskatīja par “saulaino pusi”^{*}, ja šī māja atradās zemes gabala ziemeļdaļā? Tas tādēļ, ka tā ir Austrālija, un tajā viss ziemeļos esošais atrodas tuvāk ekvatoram. Līdz ar to sanāca, ka zeme ziemeļu daļā atrodas saules pusē – “Sunnyside”. Pie mājas tika iekārtots dārzs, lai tur izaudzētu nepieciešamos produktus ne tikai savas ģimenes vajadzībām, bet arī trūkcimcietējiem. Ap māju bija plaša dabiska teritorija, kuru norobežoja ar žogu, lai savvaļas zvēri nestaigātu, kur pagadās. Mājas sargāja suns vārdā Tiglat-Pilešers, nosaukts Asīrijas ķēniņa vārdā. Viņš drosmīgi sargāja mājas no ķenguriem un citiem nevēlamiem svešiniekiem.

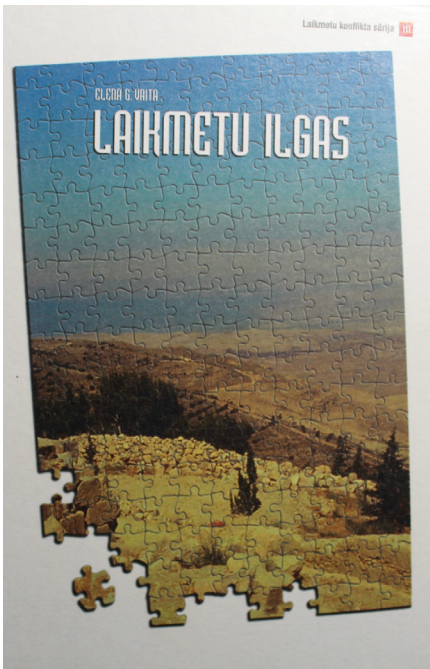
Elena Vaita dzīvoja šajās mājās no 1896. līdz 1900. gadam. Pašlaik tajās ir izveidots piemiņas muzejs. Kad Elena Vaita sāka darbu pie grāmatas “Laikmetu ilgas”, viņai bija 69 gadi.

* Maksvels, Mervins. “*Dari to zināmu pasaulei*”, 244., 245. lpp.
** *Sunny side* angļu ‘saulainā puse’.

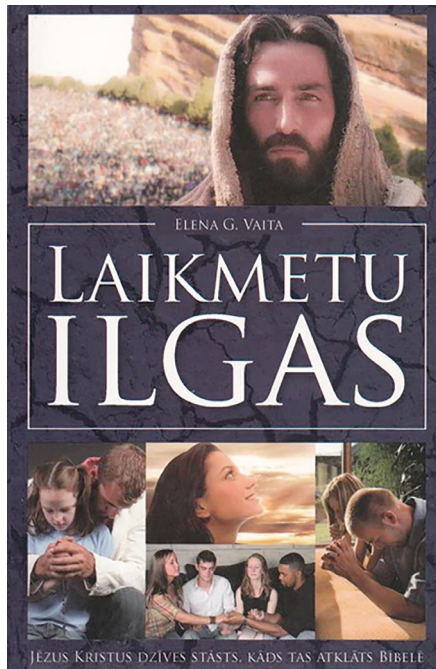
Savu darbu viņa veica pārsvarā rīta pusē – no 3.00 līdz 7.00. Dažkārt viņa sēdēja uz lieveņa krēslā vai zem liela koka dārzā. Klusās rīta stundas tika izvēlētas, lai nekas netraucētu šajā darbā. Vēlāk jau sekoja rīti, pilni dažādiem pienākumiem. Eleni Vaitu apmeklēja viesi, kuri vēlējās aprunāties par dažādiem jautājumiem, tāpēc pievērsties grāmatai dienas laikā nebija nekādas iespējas. Gadījās, ka pie viņas pat nesa saslimušos, aicinot pēc aizlūgšanas vai medicīniskas palīdzības.

Pamazām E. Vaita kļuva par vietējās kopienas vadītāju. Reiz viņa bija pamanījusi, ka vietējie bērni no veļas auklām zog žāvēties izlikto apģērbu. Tā vietā, lai sūdzētos policijai, viņa sapulcināja šo bērnu mātes, lai tām mācītu, kā uzlabot savus dzīves apstākļus. Viņa mācīja praktisko kristietību, aicinot pie Kristus ikvienu, kuru satika. “Sanīsaidā” bija kļuvusi par vietējās kopienas gaismas avotu.

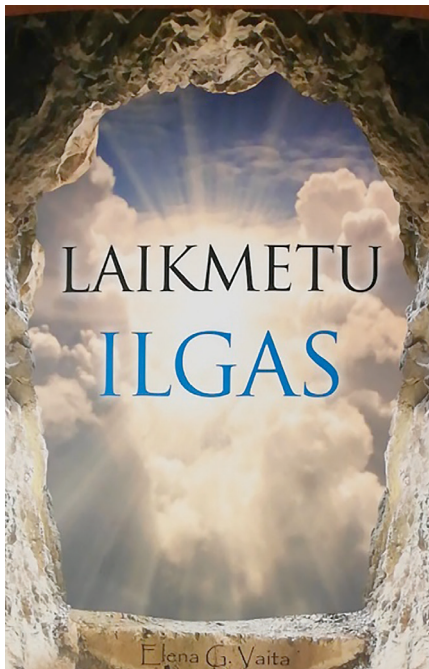
Rūpes par slimajiem un trūcīgajiem atmaksājās vēlākajos gados, kad 2. pasaules kara laikā Eivondeilas skolai bija nepieciešams veikt remontu. Viens no celtniecības materiālu ražotājiem, atcerēdamies E. Vaitas rūpes par apkārtējiem, sagādāja visus nepieciešamos

1997. gada izdevums. Vāka foto V. Zilgalvis. Skats no Nebo kalna uz Apsolīto zemi. Vāka dizains G. Bukalders.

2008. gada izdevums.

2008. gada izdevuma papildtirāža.

Sanīsaidā. Foto no: <https://adventistreview.org/news/restored-adventist-heritage-house-in-australia-is-open-to-visitors-again/>

materiālus skolas vajadzībām.*

Rūpīgi strādājot, Eivondeilas skolas zeme tika iekopta par auglīgu dārzu. Piepildījās paredzējums par zemes auglību. Dārzā audzēja dārzeņus un melones. Kukurūzas kāti sniedzās 3 metru augstumā. Gadu pēc skolas atvēršanas Austrālija cieta no sausuma. Termometrs ēnā rādīja +47 grādus. Kāds Sidnejas laikraksts, aprakstot sausuma postu, pieminēja, ka tikai Eivondeilas skola bija kā oāze tuksnesī.**

Tomēr šīs zemes auglīgumu varēja mērīt ne tikai ar dārza augļiem vien. Uz šīs zemes bija tapis viens

* <https://lineagejourney.com/read/ellen-white-and-sunnyside/>
** Robinsone, Ella. “Vecmāmiņas stāsti”, 149. lpp.

Liecības no Rīgas

7. draudzes

Laikmetu ilgas... Šis vārdu savienojums mani ir uzrunājis visdažādākajos aspektos. Reizē ļoti filozofiski un visaptveroši, bet reizē arī ļoti personīgi un klātesoši. Cilvēka būtnei ir piemītoša nepārtraukta attīstība. Katram šis ceļš ir īpašs un personīgs, bet bieži vien attīstība tiek jaukta ar iekāri. Iegūstot kādu kārotu labumu, slavu, bezrūpību, mēs gūstam tūlītēju baudu un prieku par iegūto, bet drīz vien šis sajūtas nomaina savdabīgs tukšums – ilgas. Kas ir šīs ilgas? Kāpēc tās rodas? Vai ir iespējams šo tukšumu aizpildīt tā pavisam? Mana atbilde: pilnīgi noteikti ir iespējams! To var izdarīt, ielaižot savā sirdī Jēzu Kristu, jo tikai Viņš spēj šīs ilgas remdēt un aizpildīt tukšumu.

Jana:

Grāmata “Laikmetu ilgas” ir viens no maniem mīļākajiem Elenas Vaitas darbiem. Debesu godību, mieru un prieku, ko sniedz savienība ar Dievu, cilvēki spēj apjaust tikai neskaidri. Kristus, nākot uz zemi, mājāja mūsu vidū, Viņš atklāja Dievu cilvēkiem, Viņš bija Dieva domu izteiksme. Jēzus raksturs ir pilnība! Strādāt pie sava rakstura izmaiņām ir svarīgi, jo tas būs vienīgais, ko paņemsim uz Debesu mājām.

no svarīgākajiem E. Vaitas rakstu darbiem, kam jānes vēl daudz garīgo augļu.

“Laikmetu ilgas” izdeva ASV izdevniecība “Pacific Press” 1898. g. Tā tika izdota kā neliela, grāmatu evaņģēlistiem izplatīšanai noderīga izmēra grāmata ar 1042. lpp., un tās cena bija 2 dolāri.

Paralēli “Laikmetu ilgām” E. Vaita turpat sarakstīja arī grāmatu “Kristus līdzības”.

Nepārprotami, arī pati Elena Vaita savu darbu “Laikmetu ilgas” uztvēra kā īpašu grāmatu. Viņa vēlējās, lai tās lasītāji gūtu daudz svētību no lasīšanas. Dž. A. Ērvinam viņa rakstīja: “Dārgais brāli Ērvin, [...] Dievam patiktu redzēt “Laikmetu

Grāmatu būtu ieteicams izlasīt katram, jo tā atklāj Pestītāju, tā palīdz nākt pie Viņa, satikties ar Viņu, ikdienā staigāt ar Viņu, atvērt Viņam sirdi, kā arī – tā ir visu laikmetu ilgu piepildījums.

Man vistuvākā grāmatas nodaļa ir “Sabats”, jo ļoti mīlu dabu, un šī dusas diena mūsu domas pievērš dabai un vieno mūs attiecībās ar Radītāju. Sabats ir arī derības zīme starp mums un Dievu, kas manā ticības dzīvē ir svarīgi.

Savās lūgšanās pienesu Dievam lūgumu uzrunāt sirdis caur šo grāmatu, it īpaši uzrunāt tos cilvēkus, kam esmu grāmatu uzdāvinājusi un par to stāstījusi. Lai svētīts katrs lasītājs!

Aivis:

Elenas Vaitas grāmata “Laikmetu ilgas” man ir ļoti mīļa. Katra grāmatas nodaļa norāda uz Kunga Jēzus Kristus mīlestību un nebeidzamo žēlastību. Jēzus sniedz pamācības, no kurām varam smelties gudrību un atziņas mūsu personīgajai dzīvei un savienībai ar To Kungu.

Pārdomājot par savu vistuvāko grāmatas nodaļu, esmu izvēlējis “Šiem Maniem vismazākajiem brāļiem”. Kristus nāks Savā godībā un sapulcinās visas zemes tautas, un šķirs tās. Katram tiks prasīts par darbiem, kas ir darīti, lai pagodinātu Jēzu Kristu. “Tad Ķēniņš tiem atbildēs un sacīs: patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem

ilgas” ikkatrā namā. Šī grāmata satur gaismu, kuru Viņš ir sniedzis Savā Vārdā. Mūsu lieciniekiem es sacītu – virzieties uz priekšu ar sirdīm, kas mikstinātas un pakļautas, lasot par Kristus dzīvi. Dzeriet no pestīšanas avotiem, lai arī jūsu sirds taptu par dzīvu avotu, kurš izplūst, atspirdzinot dvēseles, kurām draud pazušana.” (Letter 75, 1900; Colporteur Ministry, 126., 127. lpp. oriģ.)

Oļegs:

Man šī grāmata ir interesanta ar to, ka tā atklāj Jēzus misiju pie cilvēkiem un Viņa dievišķo raksturu. Tā ir viena no pirmajām grāmatām, kuru arī man ieteica izlasīt, uzsākot ticības ceļu. Tajā Elena Vaita ļoti emocionāli izklāsta Jēzus kalpošanu uz zemes vēstures un kultūras kontekstā.

Lasot mani īpaši uzrunāja nodaļa “Tu vari mani šķīstīt”, kurā atspoguļoti stāsti par spītālīgā un paralizētā dziedināšanu. Šajā nodaļā atklājas Jēzus mīlestība un Viņa patiesā līdzjūtība. Viņš bez vilcināšanās atsaucās uz šo vīru lūgumu pēc dziedināšanas, neskatoties uz mācekļu un citu iebildumiem, jo šie vīri ticēja Jēzus dziedinošajam spēkam un bija pazemīgi pieņemt jebkuru iznākumu. Nodaļas beigās E. Vaita atgādina, ka tādas dvēseles kaites kā liekulība un neticība ir ļaunākas par visbriesmīgāko slimību.

Lasot mani īpaši uzrunāja nodaļa “Tu vari mani šķīstīt”, kurā atspoguļoti stāsti par spītālīgā un paralizētā dziedināšanu. Šajā nodaļā atklājas Jēzus mīlestība un Viņa patiesā līdzjūtība. Viņš bez vilcināšanās atsaucās uz šo vīru lūgumu pēc dziedināšanas, neskatoties uz mācekļu un citu iebildumiem, jo šie vīri ticēja Jēzus dziedinošajam spēkam un bija pazemīgi pieņemt jebkuru iznākumu. Nodaļas beigās E. Vaita atgādina, ka tādas dvēseles kaites kā liekulība un neticība ir ļaunākas par visbriesmīgāko slimību.

Lasot mani īpaši uzrunāja nodaļa “Tu vari mani šķīstīt”, kurā atspoguļoti stāsti par spītālīgā un paralizētā dziedināšanu. Šajā nodaļā atklājas Jēzus mīlestība un Viņa patiesā līdzjūtība. Viņš bez vilcināšanās atsaucās uz šo vīru lūgumu pēc dziedināšanas, neskatoties uz mācekļu un citu iebildumiem, jo šie vīri ticēja Jēzus dziedinošajam spēkam un bija pazemīgi pieņemt jebkuru iznākumu. Nodaļas beigās E. Vaita atgādina, ka tādas dvēseles kaites kā liekulība un neticība ir ļaunākas par visbriesmīgāko slimību.

Sagatavoja Dace Zamerovska no SDA Rīgas 7. draudzes

Antra Galīna:

Es draudzē biju nesen, bet par Elenu Vaitu jau biju dzirdējusi. Zināju, ka viņa ir kristīgu grāmatu autore, un paņēmu arī kādu no tām palasīt. Tajā laikā nebija tik pieejamas visas viņas grāmatas, kā tas ir tagad, tāpēc lasīju, kas nu tobrīd bija pieejams. Neatceros, kas tas bija par sējumu, zinu tikai, ka *samizdata** produkcija. Acīmredzot tā tomēr nebija grāmata, ar kuru būtu šīs autoras darbi jāsāk iepazīt, jo jau pēc pārdesmit lappusēm grāmatu noliku un lasīšanu neturpināju.

Mēs toreiz sākām draudzēties ar manu nākamo vīru Pēteri, un es viņam teicu, ka šīs rakstnieces grāmatas mani neinteresē. Pēteris atbildēja, ka E. Vaita ir Svētā Gara vadīta praviete, tāpēc viņas raksti tiek uzskatīti par Praviešu Gara darbiem. Es iebildu, ka neko tamlīdzīgu gan tur nesaskatu. Pēteris mēģināja paskaidrot savu pārliecību, ka Vaita tomēr ir praviete, bet mani

* *samizdats* — no krievu *самиздат* ‘pašizdevniecība’. Sarunvalodā ‘nelegāls literatūras (parasti aizliegtas) izdošanas veids padomju iekārtas laikā’. (*Red. piez.*).

Daina Tūbele:

Grāmatas “Laikmetu ilgas” pirmās nodaļas pie manis nokļuva pirms daudziem gadiem, pabalējušā mašīnrakstā rakstītas. Jau toreiz izjutu šīs grāmatas pievilcību. Šīs ilgas pēc tāda Dieva, kāds Viņš ir patiesībā un kāds Viņš ir atklājies Jēzū, bija tas spēks, kas vilka mani pie Dieva.

Šī nebūt nav “nelaimīga mīlestība”, kurā pēc attiecībām ilgojas tikai viena puse. Ja kāds šajās attiecībās cieš neatbildētas mīlestības dēļ, tad tas ir Jēzus. Ja mums dzīvē ir jācieš no neatbildētas mīlestības, tam varbūt mūsu ceļā ir atļauts notikt tādēļ, lai mēs labāk izprastu Jēzus sirdi un sāpes, ko nodarām Viņam. “Mūsu Pestītājs slāpst pēc atzinības. Viņš alkst pēc to ļaužu līdzjūtības un mīlestības, kurus atpircis ar Savām asinīm [...] Kā māte no sava mazā bērna gaida pirmo atzinības smaidu, [...] tā Kristus vēro pateicīgas mīlestības izpausmi, kas liecina par

neuzrunāja ne tas, kā viņa spējusi citēt Bībeles tekstu, turot virs galvas paceltu Bībeli, ne viņas neelpošana atklāsmju laikā. Tas manā uztverē nebija nekāds pierādījums. Atbildēju, ka mums arī skatuves runas nodarbību laikā vajadzēja norunāt tautasdziesmas pantu vai noskaidrīt līdz 50 vienā elpas vilcienā, un visi, kas gribēja labu atzīmi, to iemācījās paveikt. Tā mēs diskutējām labu laiku. Atnāca kāda draudzes māsa apskatīties, kur mēs abi esam tik ilgi pazuduši.

“Jūs te par Vaitu runājāt? Tiešām? Par Vaitu? Tad nu gan atraduši sarunu tematu...” viņa vīlusies noteica. Šī māsa bija tikpat jauna draudzes locekle kā es, mēs reizē kristījāmies, un par Vaitu viņa tobrīd zināja vēl mazāk par mani. Es, savukārt, pieņēmu E. Vaitu kā kristīgu rakstnieci, kuras grāmatas mani neinteresēja pēc piedzīvotās pirmās vilšanās.

Reiz draudzē tika pieminēta *samizdatā* drukātā E. Vaitas grāmata ar toreizējo nosaukumu “Visu laikmetu ilgas”. Tā tika tikai garāmejojot pieminēta kādā sarunā, bet no tā brīža palika man prātā un, lai cik dīvaini tas neliktos, arī iekrita

garīgas dzīvības sākumu dvēselē.” (Šo 19. nodaļas lappusi manā savītrotajā grāmatā rotā zidainīša attēls.) Tādu mīlestību virs zemes neatrast, tomēr tieši tāda cilvēkiem ir vajadzīga, jo mēs esam nākuši pasaulē ar mērķi kādu dienu satikties ar Jēzu.

Ar ko tad Dievs panāk cilvēkiem pretī? “Jēzus Savus mācekļus piesaistīja ar Savu jauko raksturu, ar Savu personīgo klātbūtni, ar iejūtības un sapratnes pieskārienu visās viņu grūtībās un vajadzībās, kā arī vienkārši ar draudzīgu attieksmi.” (“Laikmetu ilgas”, Ievads)

Pasaule, kura tic evolūcijai, arī dzīvo pēc evolūcijas principiem, kur vājākais tiek pastumts malā, jo visa enerģija taču ir jāieliek paša izdzīvošanai. Tas novērojams ne tikai darbavietās, kur maksā par salasītajiem ogu kilogramiem. Vai kādam šeit ir laiks būt draudzīgam pret līdzcilvēkiem? Jēzum bija tāds laiks. Arī priekš tiem, no kuriem nekādu labumu nevar sagaidīt. Tas arī manā sirdī modina līdzīgas domas,

sirdī, un es ļoti gribēju to dabūt un izlasīt. Taču Pēterim tādas nebija, un dažiem citiem draudzes locekļiem, kam vaicāju, arī nē. Tā arī neizdevās to sadabūt, līdz iegādājāmies izdevniecības “Patmos” 1997. gada izdevumu “Laikmetu ilgas” skaistā iesējumā ar brīnišķīgām ilustrācijām. Tad gan to lasīju ar neatslābstošu interesi un iespējami mazākiem pārtraukumiem, līdz visas 712 lappuses bija cauri.

“Tagad,” teicu pēc izlasīšanas, “es ticu, ka Elena Vaita bija praviete. Tā neviens nevar rakstīt, kā vienīgi Svētā Gara īpaši vadīts cilvēks.”

Šai pirmajai sekoja “Ceļš pie Kristus”, kas mani uzrunāja gandrīz tikpat spēcīgi. Gandrīz tāpēc, ka “Laikmetu ilgas” vēl arvien man ir visu laiku vismīļākā grāmata.

Mēs mājās lasām E. Vaitas darbus. Šobrīd man ir vieglāk tās klausīties audiogrāmatu formātā, ko arī daru gandrīz katru dienu. Klausāmieši abi ar Pēteri, turklāt viņš vēl papildus lasa pa nodaļai no “Liecību”*** sējumiem, jo uzskata, ka tās ir nozīmīgas viņa garīgajā dzīvē.

Paldies visiem, kas rūpējas, lai mums būtu šādas iespējas!

*** E. Vaitas “Liecības draudzei”.

jūtas un attieksmi, jo krusta nāve ir izciesta par katru.

Grāmatas 30. nodaļā lasām par to, ka katram no dažādajiem mācekļu rakstura tipiem Jēzus panāca pretī ar īpašu metodi. Ar ko Jēzus no grāmatas lappusēm panāk pretī man? Ar dievišķi smalkjūtīgu līdzjūtību. Ir tik labi zināt, ka Kāds jūt kopā ar mani un ka Kādam interesē, lai es netiktu sāpināta. “Viņš nekad nebija rupjš, nekad bez vajadzības neizteica nevienu skarbu vārdu, NEKAD nevajadzīgi nesāpināja kādu jūtīgu dvēseli...” Un tādu es Viņu mīlu. Man, bez ģimenes siltuma augušanai un dzīvojošanai, ir dienas, kad tā ir vienīgā siltā vieta pasaulē.

Pretēji tam, kā tas ir pieņemts šajā pasaulē, pat tad, kad cilvēki atteicās no sava Pestītāja, “Viņš tos uzlūkoja ar tādu līdzjūtības pilnu labsirdību un tik dziļām sāpēm, ka tās salauza Viņa sirdi.” Vai kaut kur pasaulē ir kas līdzīgs novērots? Varbūt vienīgi mīlošu vecāku sāpinātajās sirdīs. Kad man sāp par manu dēlu, es šajās

sāpēs izjūtu paša Dieva sirdi. Tā Viņam sāp par mani. Tā Viņam sāp par katru. Un es vairs neesmu viena savās sāpēs, jo Kāds turpat līdzās arī cieš to pašu. Nasta, kas šķita par grūtu, tiek pārlikta uz Viņa pleciem. Bet atziņa paliek – tā Viņš mīl katru.

Jēzus panāk man pretī ar līdzjūtību. Vai arī es varu Viņam kā pretī paiet? Man atbilde kļūst skaidrāka caur mūsu draudzei labi zināmu līdzību, kurā cilvēks salīdzināts ar namu. Tajā viņš var dzīvot un visu noteikt pats vai arī kā Saimnieku ielaist Jēzu.

Kā atvērt sirds durvis Pestītājam? “Laikmetu ilgās” ir atbilde! “Ikviens Dieva Vārdā vai Viņa vēstnešu izteiktais brīdinājums, rājiens vai lūgums ir klauvējiens pie sirds durvīm. Tā ir Jēzus balss, kas lūdz ielaist.” (53. nodaļa) Tas nav pasaulē populārs uzskats, bet, noraidot pamācību, mēs noraidām Jēzu. Savas kļūdas izlabot ir neiespējami. Pirms turēt Vakarēdienu ar Jēzu, pirms pieņemt Viņa upuri, mums ir jālūdz un jālauj Viņam pašam mūsu puteklainās kājas nomazgāt, mūsu mīlās kļūdas izlabot. Tieši tā Viņš iemājo mūsos.

Ko tad Jēzus dara, ienākot mūsu sirds namā kā pilntiesīgs Saimnieks?

Liliāna Sijāte:

Kad mani uzrunāja sniegt liecību par Elenas Vaitas grāmatu “Laikmetu ilgās”, pirmās domas bija, ka šo grāmatu, tāpat kā Bībeli, nav iespējams lasīt bez ticības. Bībelē, Vēstules ebrejiem 11. nodaļā un 6. pantā ir teikti šādi vārdi: “Bet bez ticības nevar patikt. Jo tam, kas pie Dieva griežas, nākas ticēt, ka Viņš ir un ka Viņš tiem, kas Viņu meklē, atmaksā.”

Izvērtējot grāmatu “Laikmetu ilgās”, varu teikt, ka šī ir visbrīnīšīgākā grāmata par Jēzus dzīvi. Tā māca skaidrāk izprast evaņģēlijus. Piemēram, ja Bībelē kaut kas nav skaidri saprotams, tad šī grāmata to paskaidro dziļāk un saprotamāk.

Šai grāmatā ir 87 nodaļas. Mīļākās no tām man ir 7. nodaļa “Bērnība”, 8. nodaļa “Ierašanās Pasā svētkos”, 9. nodaļa “Cīņas laiks”,

Protams, Viņš nomaina gleznas pie atmiņu galerijas sienām. Bet ir vēl kāda lieta, kas palikusi dziļi atmiņā no laika, kad vairākkārt strādājot klausījos “Laikmetu ilgu” fragmentus. Parasti mēs vakaros rūpīgi aizslēdzam durvis, lai mierīgs naktsmiers. Ir mājas, kurām ir centrālās durvis un mazsvarīgākās durvis. Tieši tādā mājā toreiz nācās dzīvot. Tāpēc ļoti dzīvi spēju iztēloties tālāk rakstīto. Nav lielas nozīmes rūpīgi aizslēgt lielākās durvis, ja mazākās palikušas atveramas. “Katra grēcīga iekāre, ko mēs lolojam, sniedz sātanam zināmu atbalstu punktu. Katra rīcība, kurā mēs neievērojam dievišķo standartu, ir atvērtas durvis, pa kurām sātans var ienākt, lai mūs kārdinātu un iznīcinātu.” (“Laikmetu ilgās”, 13. nodaļa) Viena no pirmajām lietām, ko Jēzus dara, mūsos iemājojot, ir šādu sānu durvju aizslēgšana, lai mēs ar Viņu varētu dzīvot drošībā. Šie divi salīdzinājumi ar namu man palīdzēja saprast, kā pieņemt Jēzu un kā dzīvot ar Jēzu.

Vai kopš tā laika viss ir gājis tikai labi vien? Kad Jēzus roka ir atlaista un, pagātnē veroties, redzamas vienīgi kļūdas..., kad nav skaidra Svētā Gara pārliecība, ka esmu Dieva bērns..., kad vairs nešķiet pievilcīgs

11. nodaļa “Kristības”, 12. nodaļa “Kārdināšanas”, 13. nodaļa “Uzvara”, 74. nodaļa “Ģetzemane” un 78. nodaļa “Golgāta”. Esmu šo grāmatu izlasījusi vairākas reizes un arī noklausījusies audio ierakstā. Īpaši iesaku manis pieminētās nodaļas noklausīties vairākas reizes. Lasot “Laikmetu ilgās”, nostiprinājās un joprojām nostiprinās mana ticība Dievam, un es iemīlu Jēzu arvien vairāk un klausīties šo grāmatu atkal no jauna.

Man radās ideja no šīs grāmatas pa mazam teksta gabaliņam nosūtīt arī citiem cilvēkiem, lai viņi varētu iemīlēt Jēzu un nostiprināties ticībā. Sāku to darīt pirms apmēram trim gadiem. Pakāpeniski pieauga to cilvēku skaits, kuri vēlējas saņemt citātus no šīs grāmatas. Dažreiz cilvēkiem rodas jautājumi. Dažreiz tie ir cilvēki, kuri netic Dievam vai kuru ticība ir pašā iesākumā un kuri vēl mācās iepazīt Dievu. Tad man ir iespēja pašai vairāk iedziļināties šajā

ne pasaulē iegūstamais prieks, ne reliģiskās formas..., kad viss šķiet izmisīgi drūms un bezcerīgs, TAD BEZ VIŅA UPURA GOLGĀTĀ NAV PALICIS VAIRS NEKAS, KAS DOTU CERĪBU.

Vai sēklai, ko iesējam zemē, nešķiet, ka tas ir viņas kaps? Tomēr tieši šeit sākas jaunas dzīvības brīnums. Tas ir Nikodēmam atklātais ceļš “Laikmeta ilgu” 17. nodaļā. Tas ir koncentrētais citāts no 33. nodaļas, ko dēvēju par grāmatas sirdi: “Kad dvēsele pakļaujas Kristum, jaunajā sirdī ienāk jauns spēks. Notiek pārmaiņa, kādu cilvēks pats sevi nekad nevar īstenot [...] Dvēsele, kas sevi nodevusi Kristum, kļūst šajā dumpīgajā pasaulē par Viņa cietoksni, kurā Viņš ir vienīgā autoritāte. Dvēsele, ko tādā veidā pārvalda Debesu spēki, sāšana uzbrukumiem ir nepieejama.” Tas ir mums ejamais ceļš brīžos, kad Viņa mīlestība pieskaras mūsu dvēselei caur “Laikmetu ilgu” lappusēm. Tikai tā mēs varam saglabāt dzīvu ticību Viņa mīlestībai. Šī mīlestība mums ir svarīga gan izdzīvošanai, gan izaugsmei, gan mums mīlu cilvēku mantošanai. Lai Dievs dod, ka mūsu ilgās tiek piepildītas Kristū!

teksta fragmentā un to pārdomāt. Tādējādi šis fragments daudz dziļāk nostiprinās manā atmiņā. Kā piemēru minēšu teikumu, kurš mani ļoti īpaši uzrunāja: “Īsta ticība balstās uz Svēto Rakstu apsolījumiem un noteikumiem.” Šādu teikumu izlasot, man radās doma pētīt Bībeles apsolījumus, lai es tāpat kā Jēzus iemācītos palauties uz Dievu un lai kārdinātājs nespētu mani uzvarēt. Tā, pētot apsolījumus, man radās savi mīļākie apsolījumi. Tie šobrīd ir Atklāsmes 12:11 “Viņi to uzvarējuši ar tā Jēra asinīm un ar savas liecības vārdu un nav savu dzīvību mīlējuši līdz nāvei.” un Psalmi 119:165 “Kas Tavu bausību mīl, tiem ir liels miers un tie nekur neklūp.” Ticu, ka arī citus šie apsolījumi var stiprināt vairāk uzticēties Dievam.

Pārdomājot šo grāmatu, varu secināt, ka ir vairojusies mana atziņa par Jēzu, ir pieaugusi mana ticība, ka Jēzus ir mans Radītājs un mans Glābējs.

Beigās vēlos savā liecībā iekļaut citātu no nodaļas “Kārdināšana”. Tas ir dziļi skāris manu sirdi, un ticu, ka arī citus tas var stiprināt ticībā. Citāts ir šāds: “Tik ilgi, kamēr mēs ticībā paliekam vietoti ar Kristu, grēkam nav varas pār mums. Dievs sniedzas pēc mūsu ticības rokas, lai palīdzētu tai stipri pieķerties Kristus dievībai, tā ka mēs varētu iegūt rakstura pilnību. Kā tas izdarāms, to Kristus mums ir parādījis. Ar kādiem līdzekļiem Viņš

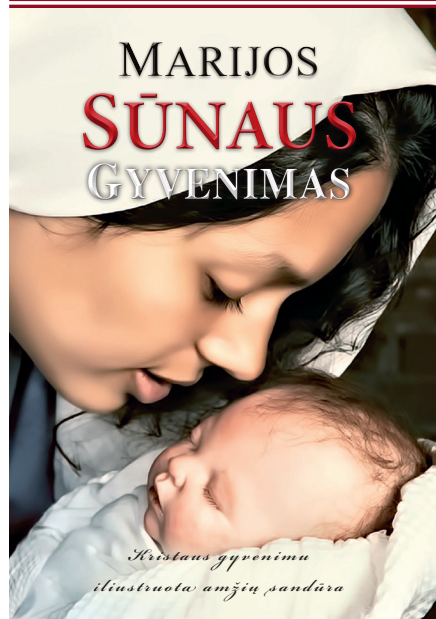
uzvarēja cīņā pret sātanu? Ar Dieva Vārdu. Vienīgi ar Vārda palīdzību Jēzus spēja pretoties kārdinājumam. “Stāv rakstīts,” Viņš sacīja. Līdz ar to “Viņš mums ir dāvinājis dārgus un visai lielus apsolījumus, lai jums ar tiem būtu daļa pie dievišķās dabas, jums, kas esat izbēguši no tā posta, kas kāriību dēļ ir pasaule”. (2. Pēt. 1:4) Mums pieder katrs Dieva Vārda apsolījums. Mums jādzīvo “no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes”.

Uzbrūkot kārdināšanām, neskatieties uz apstākļiem, nedz uz savām vajībām, bet uz Vārda spēku! Jums pieder viss Viņa stiprums.”

Pateicoties šai grāmatai, es esmu iedraudzējies ar Jēzu, esmu ieguvusi mieru, un no tā man nāk liels labums. Novēlu arī jums visiem iepazīt Jēzu ar apsolījuma vārdiem no Ījaba 22:21: “Iedraudzējies taču ar Dievu un saglabā mieru ar Viņu, no tā tev nāks labums.” Āmen!

Teodors Reznikovs:

Pagājušā gada vasarā nolēmu grāmatu “Laikmetu ilgās” sākt lasīt secīgi – no pirmās līdz pēdējai nodaļai. Jau iepriekš biju dzirdējis, ka tā ir lasāmviela, kas noteikti būtu katram kristietim jāizlasa, un nolēmu to arī darīt.

“Jēzus atbildēja viņai: “Ikvienam, kas dzer no šī ūdens, atkal slāps. Bet, kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai.”” (Jņ. 4:13, 14)

Notikumā ar Jēzu un samariešu sievu atrodam vairākas mums visiem svarīgas mācības.

Pirmkārt, evaņģēlijs var tikt pasludināts jebkurā vietā, jebkurā laikā un katram, kurš vien ir gatavs klausīties. Jēzus negaidīja, kamēr

Man šī grāmata mainīja uzskatus par to, ko nozīmē būt Kristus sekotājam mūsdienās un kā teorētiskās zināšanas lietot praktiski dzīvē. Es sapratu, ka mūsu galvenā misija ir redzēt citu vajadzības, palīdzēt līdzcilvēkiem un pasludināt Kristus evaņģēliju tieši tā, kā to darīja Kristus uz šīs zemes. Grāmatu parasti lasīju no rīta, pirms devos ikdienas gaitās, un varu teikt, ka pirmo reizi

izjutu īstu savienību ar Dievu un vēlējos citiem cilvēkiem palīdzēt un dalīties ar Kristus evaņģēliju. Šīs grāmatas lasīšana arī bija viens no iemesliem, kāpēc izlēmu kristīties.

Es noteikti ieteiktu katram izlasīt šo grāmatu, it īpaši jauniešiem, jo tā maina dzīves redzējumu, izveido vai stiprina attiecības ar Dievu, kā arī mūsu ticību padara dzīvu un jēgpilnu.

Darjus Giedrius Dzedulonis (Darius Giedrius Dzedulonis) – SDA Lietuvas draudžu savienības un Baltijas konferenču ūnijas Izdevniecības nodaļas vadītājs

“LAIKMETU ILGAS” JAUNĀ VEIDOLĀ

plaši reklamētā sanāksmē sapulcēsies milzīga klausītāju auditorija. Jēzus iesāka sarunu ar vienu no vislielākajām grēciniecēm, kura bija atnākusi, lai veiktu savu ikdienas darbu – smeltu ūdeni. Turklāt tad, kad samariete pavēstīja pilsētas iedzīvotājiem par piedzīvoto tikšanos, arī viņa negaidīja kādu “perfektu iespēju”, bet gan nekavējoties vērsās pie katra, kurš bija gatavs viņā klausīties. Saņemtā vēsts bija tik svarīga, ka sieviete nespēja vēl uz kaut ko gaidīt.

Otrkārt, mums nekad nevajadzētu domāt, ka zinām, kurš ir gatavs pieņemt evaņģēlija vēsti. Tieši tāpat mums nekad nevajadzētu apgalvot, ka kāds nav gatavs šo vēsti pieņemt. Kā Jēzus to paskaidroja vairākās

līdzībās par sējēju un pļauju – evaņģēlija sēklas krīt gan labā, gan sliktā augsnē, un līdzās labībai var augt arī nezāle, bet Dievs nošķirs taisnos no netaisnajiem. Mūsu uzdevums ir vienkārši sēt un ievākt pļauju. Par visu pārējo parūpēsies Dievs. Viņš darbojas caur mums vispārsteidzošākajā veidā, mūsu daļa ir mīlestībā un pazemībā atsaukties Viņa aicinājumam.

Pirms dažiem gadiem SDA Lietuvas draudžu savienība saņēma ziņu, ka Dānijā ir iespējams sagatavot un iespiest grāmatu “Laikmetu ilgās” citā formātā. Projekts bija paredzēts tam, lai aiznestu evaņģēlija vēsti katoļu auditorijai, tāpēc jaunajai grāmatai dots nosaukums “Marijas Dēla dzīve”.

Pēc daudzu projekta tapšanā iesaistītu cilvēku darba – tie bija redaktori, kalpotāji, dizaineri, pat tādi, kas nav draudzes locekļi –, grāmata par ķēniņu Ķēniņu ir gatava nest Labo vēsti visiem, kuri ir gatavi to uz klausīt.

Milzīga pateicība Jēzum, kā arī brāļiem un māsām Dānijā, kuru ziedotā nauda ir padarījusi iespējamu šī brīnišķīgā projekta tapšanu! Pateicoties ziedojumiem, daļu no grāmatām esam saņēmuši par brīvu, bet daļu – par simbolisku samaksu.

Lietuvas draudžu savienības administrācija nekavējoties izveidoja vienkāršu projekta veidlapu, kuru aizpildot, katrs draudzes loceklis varēs saņemt 20 grāmatas. Veidlapā draudzes locekļiem, kuri vēlas saņemt grāmatas, jānorāda, kādam mērķim tās tiks izmantotas, kur tiks rīkoti pasākumi grāmatu izplatīšanai, kā izplatīšana tiks īstenota, kādi turpmākie soļi paredzēti un kā cilvēki reaģējuši uz tik negaidītu dāvanu. Daļu grāmatu par simbolisku samaksu varēs iegādāties jebkurš interesents.

Šobrīd statistika liecina, ka viena mēneša laikā no 8000 lielās tirāžas ir realizētas jau 2500 grāmatas.

Laiks ir īss, tāpēc jebkurai vietai, jebkuram laikam un jebkurai iespējai jātiek izmantotai, lai pasludinātu evaņģēlija vēsti. Bet pārējo lai paveic Dievs.

“Ikvienam, kas dzer no šī ūdens, atkal slāps. Bet, kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai.” (Jņ. 4:13, 14)

Stīvens Bors (Stephen Bohr) – mācītājs, misionārs, evaņģēlists

TEJU NEPĀRVARAMA PIEVILŠANA

(Turpinājums. Sākums AV oktobra un novembra numurā)

Citiem vārdiem sakot – viņš vilto Kristus otro atnākšanu. Lūk, kas ir tie meli, ko pieņems šī pasaule! Cik cilvēku to pieņems? Tikai islāmticīgie, budisti un hinduisti? Padomājiet par to!

Nē, tieši kristīgā pasaule tiks pievilta, jo antikrists, kā mēs to jau noskaidrojām, sēž Dieva templī. Viņš līdzinās Jūdam Iskariotam, viņš ir slepenais aģents. Viņš ir pagāns, kurš nomaskējies par kristieti. Mēs vēl joprojām runājam par sistēmu. Tātad cilvēki tiks pievilti, jo noticēs šiem meliem.

Pāriesim pie 12. panta: “[...] tā ka sodā krīt visi, kas nav ticējuši patiesībai, bet vairāk mīļējuši netaisnību.” Oriģinālā te atkal lietots noteiktais artikuls: “[...] kas nav ticējuši šai patiesībai [...]”. Kāda patiesība? Patiesība par Kristus

otro atnākšanu. Patiesībai par to, kā notiks Kristus atgriešanās uz šo zemi. Par šiem ļaudīm tālāk teikts, ka viņi “vairāk mīļējuši netaisnību”.

Ļaujiet man jums jautāt: “Vai Bībelē ir daudz pravietojumu par beigu laika notikumiem? Vai ir daudz pravietojumu, kuri runā tieši par veidu, kā Kristus atgriezīsies?” Jā, to ir daudz! Vai daudzi no šiem pravietojumiem runā par notikumu secību pirms Kristus otrās atnākšanas? Jā, daudzi! Arī jūdiem bija daudz pravietojumu par Mesiju. Vai šis pravietojums neatklāj, ka atkāpšanās notiks draudzē tieši pirms Jēzus otrās atnākšanas? Jā, atklāj! Bet ko par to šodien saka kristīgā pasaule? Protestantisma konservatīvais atzars māca citu notikumu secību – ka draudze vispirms tiks paņemta uz Debesīm un ka tikai pēc tam notiks atkrišana un nāks bēdu laiks. Kristiešus, kuri tic šai

mācībai, bēdu laiks pārsteigs pilnīgi nesagatavotus, jo viņi nebūs ticējuši, ka vispār nāksies iet tam cauri. Viņi ir plaši atvēruši durvis antikrista maldiem.

Raksti skaidri runā par lielu atkrišanu kristīgajā draudzē, pēc kuras notiks Kristus otrā atnākšana. Vai gan tas nenozīmē, ka draudze netiks paņemta uz Debesīm pirms Kristus otrās atnākšanas?

Ja Dieva templis ir draudze, tad tas skaidri atklāj, ka minētie pravietojumi attiecas ne tikai uz ebreju tautu. Vai tieši tur neslēpjas sātana pazudinošie meli? Viņš vēlas, lai mēs domātu, ka cīņa notiek kaut kur tur. Bet, kad tā norisinās Amerikas Savienotajās Valstīs vai Romā, daudzi to neredz, jo raugās nepareizajā virzienā. Sātans ir māņu manevru meistars. Viņš rada dūmus tur, kur nav uguns. Kādu valstību, jūsuprāt, protestanti vēlas nodibināt Amerikas Savienotajās

Valstīs? Vai patiesi garīgu valstību, kurā Dieva Svētais Gars ierakstīs Savus likumus cilvēku sirdī? Vai arī viņi vēlas valsti, kurā morāli tikumīga uzvedība tiks uzspiesta šīs pasaules apstākļos un ar šīs pasaules likumiem? Vai viņi nevēlas nodibināt teokrātisku valsti, kurā izmaiņas tiks panāktas ar valsts varas spiedienu, militāru spēku un tiesu varu? Vai viņi nevēlas valstību, kurā izmaiņas tiek panāktas ar ārējām prasībām, nevis nāk no sirds? Vai tieši šādas pārmaiņas negaidīja, vai tieši pēc šādām pārmaiņām nealka Baraba? Vai pēc šādiem principiem nevadītos tas mesija, kuru gaidīja jūdi Kristus dienās?

Šodien dzirdam mācību, ka Jēzus atnāks un nodibinās Savu tūkstošgadu miera valsti šeit, uz Zemes, ka Viņš sēdīsies Dāvida tronī, pārvaldīs tautas ar dzelzs zizli un, protams, būs visu kristiešu aizbildnis. Ko šodien vēlas kristīgā pasaule? Ko tā gaida? Tā gaida Dieva valstību bez iepriekšējas sirds sagatavošanas, bez Svētā Gara pārveidojošā darba, bez rakstura un dzīves izmaiņām, bez Dieva likuma pārvaldītas dzīves, kamēr Dieva Vārds aicina, lai mēs mīlētu Jēzu un turētu Viņa baušļus ne tāpēc, ka tā liek valdība, bet tāpēc, ka uz to mudina Svētais Gars!

Kad kristieši tic nākotnes tūkstošgades miera valstij, kur Jēzus sēdīsies tronī šeit, uz Zemes, viņi plaši atver savas sirds durvis sātana pēdējai pievilšanai, Kristus otrās atnākšanas viltojumam. Ja jūs gaidāt Kristu, kurš atnāks un paliks uz šīs Zemes pēc Savas otrās atnākšanas, tad visi grēka cilvēka atbalstītāji, kuri dzīvo šeit, bez īpašas piepūles pārliecinās jūs par to, ka antikrists ir Kristus.

Elena Vaita grāmatas “Lielā cīņa” 23. lpp. raksta: “Jūdu lielais grēks bija Kristus atmešana; kristīgās pasaules lielais grēks būs Dieva bauslības atmešana, bauslības, kas ir Dieva valdības pamats Debesīs un virs Zemes.”

Jūs varbūt teiksiet: “Kāds gan sakars starp Kristus atmešanu un bauslības atmešanu?” Sakars ir ļoti vienkāršs – Dieva likums ir Kristus rakstura atspulgs, savukārt Kristus ir likuma iemiesojums. Ļaujiet man jums izlasīt interesantu izteikumu no žurnāla “Laika Zīmes” 1899. gada

15. novembra numurā: “Līdzīgi tam, kā valoda pauž domu, tā Kristus atklāj neredzamo Dievu. Viņš ir Tēva atklāsmē, tāpēc ir nosaukts par Dieva Vārdu. Dievs sūtīja Savu Dēlu uz šo pasauli, ietērpjot Viņa dievišķību cilvēcībā, lai atklātu Viņa dzīvē un raksturā pašu Tēvu, lai cilvēki nestu neredzamā Dieva attēlu. Viņš bija Dieva likuma iemiesojums, likuma, kurš atklāj Dieva raksturu.” Ja vēlaties iepazīt īsto likumu, skatieties uz Jēzu! Ja vēlaties uzzināt, kā ievērot Dieva likumu, skatieties uz Jēzu! Jo Jēzus kļuva par Dieva likuma iemiesojumu. Viņš atklāja likumu kā personību. Savukārt Jēzus spēja šādi dzīvot tāpēc, ka Viņa dzīvi pārvadīja Svētais Gars, ne tāpēc, ka no Viņa tas tika prasīts.

Jūs varbūt man jautāsi: “Mācītāj Bor, kā jūs varat apgalvot, ka kristīgā pasaule atkritis un atmetis Dieva likumu tieši pirms Kristus otrās atnākšanas?” Bet vai gan viņi nenovieto Desmit baušļus tiesu namos, skolās, likumdevēju institūcijās? Jūs varbūt jautāsi: “Vai tad kristīgā pasaule necinās par Dieva Desmit baušļu ievērošanu?” Tieši tur jau ir problēma! Viņi cinās par to, lai Desmit baušļi tiktu ievēroti ārēji, sabiedrībā, bet šiem likumiem vispirms jābūt pārvaldīt cilvēka sirds. Dieva Vārds saka: “[...] man ir prieks dzīvot pēc Tava prāta, mans Dievs, un Tavi likumi ir ierakstīti dziļi manā sirdī.” (Ps. 40:9)

Vēlos jums šai brīdī piedāvāt kādu ļoti vērtīgu rindkopu no Praviešu Gara. Elena Vaita tur runā tieši par mūsu izpētes tematu – 2. vēstuli tesalonīķiešiem, par grēka cilvēku un Otrās atnākšanas viltojumu, par viltoto apokalipsi, par varu, zīmēm un brīnumiem. Viņa raksta par to ļoti interesanti, un es vēlos jūs pamudināt izlasīt šos vārdus, kas atrodami grāmatas “Lielā cīņa” 625., 626. lpp.: “Lielajā krāpšanas drāmā kā visu vainagojošs pasākums būs paša sātana uzdošanās par

* Oriģ. “As speech is to thought, so is Christ to the invisible God. He is the manifestation of the Father, and is called the Word of God. God sent His Son into the world, His divinity clothed with humanity, to make known in His life and character the attributes of the Father, that men might bear the image of the invisible God. He was the embodiment of the law of God, which is the transcript of His character.” Pieejams vietnē: <https://m.egw writings.org/en/book/820.16241#16246>

Kristu. Baznīca jau sen ir atklāti apliecinājusi, ka tā gaida Pestītāja nākšanu kā savu ilgu piepildījumu. Tādēļ lielais viltnieks inscenēs, it kā Kristus jau būtu atnācis. Dažādās pasaules daļās sātans ļaudīm atklāsies kā majestātiska, žilbinoši spoža būtne, kas līdzināsies Jāņa Atklāsmes grāmatā attēlotajam Dieva Dēlam. (Atkl. 1:13–15) Viņu apņemošā godība pārspēs visu, ko mirstīgo acis jebkad ir redzējušas. Gaisā atskanēs gavīļu sauciens: “Kristus ir atnācis! Kristus ir atnācis!” Ļaudis pielūgsme zemosies viņa priekšā, un tas pacels savas rokas un teiks svētību vārdus, kā Kristus svētīja Savus mācekļus, atrodoties virs zemes. Viņa balss būs maiga un klusināta, un ļoti melodiska. Liegā, līdzjūtīgā tonī viņš izteiks dažas žēlastības pilnas atziņas, ko savā laikā mācīja Pestītājs, viņš dziedinās ļaužu slimības un tad, atdarinādams Kristus raksturu, apgalvos, ka Sabats ir pārcelts uz svētdienu, pavēlot visiem mīlēt dienu, kuru viņš ir iesvētījis. Viltnieks paskaidros, ka tie, kas turpina svētīt un ievērot septīto dienu, zaimo viņa vārdu, atsakoties uz klausīt eņģeļus, kas pie tiem sūtīti ar gaismu un patiesību. Tā būs spēcīga, teju nepārvarama pievilšana.”

No šī citāta es paņēmu virsrakstu savai tēmai. Te ir runa par 2. Tes. 2. nodaļu. Šī pievilšana ir teju nepārvarama svētajiem, bet ne visiem pārējiem cilvēkiem. Kā lai tiekam pasargāti no šīs pievilšanas? Kā lai to pārvaram? Lasīsim tālāk: “Bet Dieva tautu tas nepievil. Šī neistā Kristus mācība nesaskanēs ar Svētajiem Rakstiem.”

Ziniet, dažkārt mēs nevaram atbildēt sātanam ar vārdiem: “Stāv rakstīts”, jo mēs neatceramies, kur tas stāv rakstīts. Kas vēl ļaunāk – daudzi adventisti nevar teikt: “Stāv rakstīts”, jo viņi vispār nezina, vai tas patiešām stāv rakstīts.

Kāds cilvēks man reiz teica: “Mani interesē ne tik daudz tas, kas mūs sagaida nākotnē, kā tas, kuru mēs gaidām.” Šādiem cilvēkiem es atbildu: “Ja jūs nezināsi, kas jūs sagaida nākotnē, jūs sagaidāsi un pieņemsiet to, kuru jūs negaidāt.”

(Tulkoja Anitra Roze)

TAVA VĒRTĪBA DIEVA ACĪS

Elvīra Grakoviča,
AV Jauniešu lappusītes
veidotāja

Gada izskaņa ir labs laiks, lai izvērtētu aizgājušo gadu ar visām tā svētībām un pārbaudījumiem, priekiem un izaicinājumiem, ieguvumiem un mācībām.

Kāds ir bijis Tavs gads? Vai, būdams kristietis, ik dienas staigāji kā uzvarētājs? Vai uzvarēji ienaidu, raizes, bailes, pašpārmētumus, vilšanos un visas pārējās problēmas, kuras mums piemīt tikai tādēļ, ka esam cilvēki? Vai zini kāda ir ieeja uzvarētāja dzīvē? Tas ir Jēzus. Mums kā Dieva bērniem, kuri mācās no Jēzus, visa gudrība nāk no augšienes, un “Tā gudrība, kas nāk no augšienes, vispirms ir šķīsta, tad miermīlīga, lēnīga, paklausīga, pilna žēlastības un labu augļu, taisnīga, bez liekulības.” (Jēkaba 3:17) Ja vadību atstāsim Dievam, tas drīz vien būs pamanāms visiem. Dievs var pilnīgi visu, vienīgais, ko Viņš nevar, ir mūs pievilt. Nekad nešaubies par Viņa nolūkiem, zini, ka viss, ko Dievs Tavā dzīvē pieļauj, ir mīlestībā uz Tevi!

Cilvēkam ir tieksme Dieva nopelnus pierakstīt savējiem, bet šādos brīžos ir nepieciešams atcerēties, ka labo Tevī ierosina Svētais Gars. Bez Svētā Gara klātbūtnes mēs nemaz nespētu darīt ko labu, kas ir saskaņā ar Dieva gribu. Nevis lielīgi un augstprātīgi, bet pazemīgi un pateicīgi. Ja atzīstamies savos grēkos un neapslēpjam savu vainu, tad Viņš piedod un to vairs nepiemin. Tiem, kuri mīl Dievu, visas lietas vēršas par labu (Romiešiem 8:28)!

Kristus dāvā mums pilnīgu drošību un piepilda dzīvi ar jēgu, kas balstās nevis uz mūsu pašu spējām, bet uz

Viņa žēlastību un Svētā Gara spēku. Tieksimies pēc svarīgākā – Kristus un Viņa nodomiem! Tas ļaus brīvi baudīt Viņa mīlestību. Atsauksimies Viņa aicinājumam veidot personiskas, dziļas attiecības! Sarunās ar Dievu varam būt tieši tādi, kādi esam, kā priekos, tā dūmās, gan nesatricināmas ticības vadīti, gan šaubu brīžos. Dievs ir mūsu Radītājs, vienīgi Viņš zina, kā apmierināt mūsu vajadzības un ilgas. Tu esi Dieva acīs visvērtīgākais! Pienesīsim Dievam savas pateicības, priekā slavēsim Viņu un stāstīsim citiem par Viņa varenību mūsu dzīvē!

GUSTAVS MELNGALVIS (SIGULDAS DRAUDZE)

Aizvadītais gads tik tiešām ir bijis svētību un piedzīvojumu pilns – sākot no mācīšanās skolas solā līdz pat evaņģelizācijai Latvijā. Šis gads ir bijis vispiepildītākais gads manā dzīvē, un es esmu neizsakāmi pateicīgs Dievam par to.

Šajā gadā manas attiecības ar Dievu ir pieaugušas vairāk nekā jebkad iepriekš. Dievs ir devis man vairākas brīnišķīgas iespējas padalīties ar ticību un vēsti par Dievu apkārt esošajiem cilvēkiem manā ikdienā.

Šogad man bija iespēja un es piedalījos IMPACT Latvija misijas braucienā, GYC konferencē, CM nometnē, jauniešu nometnē “Ko teica Jānis?”, mastergaidu nometnē. Un te nosaucu tikai to, kas notika vasarā! Pārliecinoši varu teikt, ka šajā gadā manas personīgās attiecības ar Dievu ir pieaugušas vairāk nekā jebkad iepriekš, kā arī Dievs ir devis man vairākas brīnišķīgas iespējas padalīties ar savu ticību un vēsti par Dievu apkārt esošajiem cilvēkiem manā ikdienā. Jo vairāk cilvēks nodos savu dzīvi Jēzum, jo vairāk viņš iegūs neaprakstāmas svētības un piedzīvojumus – saku no pieredzes.

Uzskatu, ka šis gads man ir bijis pats labākais manā dzīvē, un es nespēju sagaidīt nākamo gadu, lai uzzinātu, ko Dievs ir sagatavojis priekš manis un pārējiem tajā!

IEVA LAUKA (CĒSU DRAUDZE “SADRAUDZĪBA”)

No vienas puses šķiet, ka gads ir tikko iesācies, no otras puses šķiet, ka tas ir jau beidzies. Kur palika visas tās dienas pa vidu? Nezinu, nācās pāršķirstīt plānotāju un iedarbināt atmiņu, lai aptvertu, kas ir noticis dienās pa vidu starp sākumu un beigām.

Šo gadu vienā vārdā varu saukt par izaicinājumu ikvienā manā dzīves jomā. Brīžiem piedzīvoju uzvaras, brīžiem piedzīvoju zaudējumu, tomēr vairumā brīžu nepameta sajūta, ka Dievs ir tepat tuvu blakus. Bija arī brīži, kad Dievam teicu, ka vairs nespēju mācīties un tikt ierauta jaunā

izaicinājumu virpulī, tomēr Dievs izveda cauri Savu tautu Vecajā Derībā un izved arī šodien Savus bērnus. Tad, kad Dievs runā, to nevar sajaukt ne ar ko citu, tas ir tik pārliecinoši un uzstājīgi, taču arī iejūtīgi reizē. Tieši tā Dievs mani uzrunāja doties manā šī gada lielākajā piedzīvojumā – kļūt par studenti misijas skolā. Pagaidām līdz galam nevaru apjaust, kāds ir Viņa plāns attiecībā uz to, bet vienu zinu skaidri – es Viņam rūpu. Patiesībā Viņam rūp ikviens, tikai tās rūpes pārsniedz cilvēku rūpes neskaitāmas reizes.

Līdz gada beigām ir palicis nedaudz vairāk kā mēnesis, un es ticu, ka šai laikā piedzīvošu ne vienu vien piedzīvojumu un izaicinājumu. Tomēr, ja kopā ar mani vienas lūgšanas attālumā ir Labākais Ceļabiedrs, tad arī paši smagākie izaicinājumi var kļūt par skaistām liecībām.

Šo gadu vienā vārdā varu saukt par izaicinājumu ikvienā manā dzīves jomā. Brīžiem piedzīvoju uzvaras, brīžiem piedzīvoju zaudējumu, tomēr vairumā brīžu nepameta sajūta, ka Dievs ir tepat tuvu blakus.

RITVARS INDĀNS (MADONAS DRAUDZE)

Šis gads manā dzīvē ir bijis notikumu, atklājumu un jaunas pieredzes pilns. Jau pats gada sākums ieviesa jaunas vēsmas, jo kaimiņiene – laba un izpalīdzīga paziņa – uzaicināja manu sieviņu un mani ciemos pie sevis uz mājas grupiņu. Tad es vēl nezināju, kas tas ir, tikai zināju, ka tēma būs par Dievu. Lai vai kā, piekritu uzaicinājumam, un abi ar sieviņu devāmies ciemos pie māšas Regīnas. Tur bija arī mācītājs Agris ar sieviņu Baibu un vēl daži cilvēki. Tā mēs sākām mācīties Dieva Vārdu, lasījām Rakstus, izbaudījām sadraudzību. Šādas satikšanās turpinājās katru nedēļu, un mēs uzzinājām par Dievu arvien vairāk. Pēc kāda laika sākām apmeklēt

sestdienas dievkalpojumus Madonas SDA dievnamā. Mani patikami pārsteidza šīs draudzītes draudzīgā un siltā uzņemšana. Izlēmām ar sieviņu, ka arī turpmāk apmeklēsim sabata dievkalpojumus, mūsu priekšā atklājās pavisam jauna perspektīva par Dievu.

Spilgti manā atmiņā palicis seminārs “Cerība ir!”, kas notika vairākas dienas Madonas kinoteātrī un kur uzstājās sludinātājs no Nīderlandes ar Indijas izcelsmi Andersons un viņa dēls Nešs. Ļoti patika, guvu daudz iespaidu un atklājumu par Dievu. Viņš (Andersons) bija pirmais, kas nosauca mani par brāli un apskāva, kad beidzās seminārs. Ļoti jauks cilvēks! Pateicos Dievam par iespēju tur būt!

Pēc kāda laika izlēmām arī nokristīties, un mēs abi ar sieviņu piedzīvojām šo neaizmirstamo pieredzi. Tikām pagremdēti kopā, vienās kristībās. Sākās pavisam jauna lapaspuse manā un sieviņas dzīvē, tikām “pārradīti no jauna”. Dievs man deva zīmes, un drīz vien es nokļuvu misijas skolā, kur iepazīnos ar jauniem, foršiem kristiešiem un joprojām mācos, cenšos saprast savu jaunās dzīves uzdevumu, misiju Dieva lielajā plānā.

Šis gads man ir jaunas dzīves sākums kopā ar Dievu un visiem maniem brāļiem un māsām Jēzū Kristū. Arī uz nākotni un jauno gadu skatos ar cerību un no pavisam jauna skatupunkta. Es ticu, ka Dievs vadīs mani manā jaunajā misijā un viss notiks kā Jēzū Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns.” (2. Kor. 5:17)

Šis gads man ir jaunas dzīves sākums kopā ar Dievu un visiem maniem brāļiem un māsām Jēzū Kristū. Arī uz nākotni un jauno gadu skatos ar cerību un no pavisam jauna skatupunkta. Es ticu, ka Dievs vadīs mani manā jaunajā misijā un viss notiks pēc Tā Kunga prāta.

JUNITA KASPARE (RĪGAS 7. DRAUDZE)

Mums katram ticības mērs nav patstāvīgi tikai taisna līnija, ticības līkne arī visu laiku neiet tikai uz augšu, bet, ja cenšamies turēties pie Dieva, Viņa Vārda un to īstenojam savā dzīvē, tad arī tikai lejupejoša ticības mēra līkne mūsu dzīvē nepastāv.

Arī man šī gada laikā ticība nav bijusi vienmērīgi stipra. Bet šogad man ir izdevies saprast un piedzīvot vairāk nekā jebkad, cik ļoti liela saistība ir ticībai un uzticībai ar to, kā es pavadu savu laiku ikdienā, kad nav sabats, cik dārgi ir manas dzīves mirkli, kas vistiešākajā mērā ir Dieva žēlastības nopelni, un ar ko es tos piepildu.

Šajā – 2023. – gadā un vēl arī šobrīd manu laiku turpina aizpildīt mastergaidu (CM/ PM skolotāju un vadītāju) mācības. Man ir nācies vēlreiz kārtīgāk izpētīt SDA doktrīnas, vairāk laika jāvelta E. G. Vaitas un citu adventistu autoru grāmatu lasīšanai. Bībeles gada lasīšanas žurnāla veidošana ir palīdzējusi censties katru ritu pētīt Biblii, tā ir kā papildu motivācija. Vēl arī citi pienākumi ir jādara, lai pabeigtu mastergaidu apmācības kursu.

Šajā gadā man bija jāabsolvē vidusskola, līdz ar to bija jādomā par nākamo soli. Kur studēt? Kā iestāties augstskolā? Jau pirms vidusskolas izlēmumu, ka darišu visu, lai varētu iestāties augstskolā un studēt medicīnu. Vēl šinī pavasarī es daudz lūdzu un prasīju Dievam, vai medicīna tiešām ir virziens, kurā man būtu jāiet, un saņēmu atbildi, ka man ir tikai jāturpina iet uz priekšu, jācenšas pēc iespējas labāk sagatavoties valsts centralizētajiem eksāmeniem un pilnībā jāpaļaujas Dieva vadībai šajā procesā. Dievs ir brīnišķīgs, Viņš nekad nepamet piesaucu Viņu, Kristus vienmēr dos cerību un arī mieru, kas palīdz izturēt grūtos brīžus. Arī šobrīd studijās Viņa spēks un varenība ir atklājusies neskaitāmas reizes.

Man kalpošana ir tā, kas spēj dot piepildījumu ikdienas dzīvē. Tieši apstāšanās, ikdienas pienākumu nolikšana malā spiestā kārtā, jo ir jāgatavojas vai jādodas uz

PM vai CM nodarbību, jāiet uz kora mēģinājumu, jāpiedalās talkā utt., palīdz savā ziņā atslābināties no pārmērīgās informācijas pieplūdes smadzenēm. Šī gada pēdējā ceturkšņa sabatskolas materiāls par misiju ir līcis vairāk domāt par tuvāko vajadzībām un iespējām, kā viņiem palīdzēt. Gada nogalē esmu apņēmusies vajadzībās nonākušiem kalpot un tos tuvināt Jēzum. “Un es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām.” (Atkl. 14:6)

Dievs ir brīnišķīgs, Viņš nekad nepamet nelaimē, ja šķietami bezcerīgos brīžos piesaucu Viņu, Kristus vienmēr dos cerību un arī mieru, kas palīdz izturēt grūtos brīžus.

KRIŠJĀNIS LORENCS (RĪGAS 7. DRAUDZE)

Man šis gads bija piedzīvojumu pilns, sākot apmēram ar aprīli, kad man uzzvanīja un piedāvāja, vai nevēlos būt teātra komandā CM/ PM nometnē. Es, protams, piekritu, jo domāju, ka tā būs lieliska pieredze. Tad mēģinājumi bija līdz pat vasaras sākumam.

Pirmā nometne bija Jāņu laikā – “Ko teica Jānis?”. Šajā nometnē es biju pirmo reizi. Tur bija daudz semināru un vairākas citas lietas – spēles, pārgājiens. Tur arī bija tādas kā aploksnes, uz kurām bija uzrakstīti visu nometnes dalībnieku vārdi, un tajās iekšā varējām likt labus vārdus par šo cilvēku. Bija viena nakts, kad es un vēl 2 cilvēki palikām nomodā un zīmējām gaismas zīmējumus. Man šī nometne noteikti bija labs iesākums vasarai.

Tad 5. jūlijā skatuves komandai bija ģenerālmēģinājums ar skatītājiem Rīgas 1. draudzē. Apmēram pēc nedēļas notika CM/ PM nometne. Šajā nometnē es pirmo reizi vadīju nozīmīti, jo no šīs vasaras es esmu CM skolotājs. Nometnē arī rādīju teātri Ceļa meklētājiem un Piedzīvojumu meklētājiem, reizēm

nācās improvizēt. Kad pienāca sestdienas vakars, bija kristības. Skatoties šīs kristības, arī mani tas iedvesmoja kristīties, tāpēc es uzrakstīju Dāvim Priedem, ka vēlos kristīties, un kopš vasaras esmu Bībeles stundas. Es pats esmu bijis tikai divās Ceļa meklētāju lielajās nometnēs, un pēc manām domām šī nometne bija vislabākā, kas man ir bijusi. Tik daudz atmiņu paliks no šīs apbrīnojamās nometnes!

Divas dienas pēc šīs nometnes abi ar Reini Debneru devāmies trīs dienu bez-tehnoloģiju pārgājienā. Tā bija vienkārši apbrīnojama pieredze, iesaku jebkuram, kam ir drosme, Reinis atkal šo rīkos nākošgad.

Pēc šī pārgājiena bija TED nometne Ungārijā, tur arī bija ļoti daudz piedzīvojumu, gan braucot uz turieni, gan pašā nometnē, gan braucot atpakaļ uz Latviju. Šajā nometnē es saņēmu savu pirmo Bībeles stundu pie Dāvja. Augustā bija mastergaidu nometne, kurā es uzsāku mastergaidu programmu. Kad jau pienāca rudens, es sāku darboties Ceļa meklētājos kā skolotājs. Es jau esmu paspējis novadīt divas garīgās daļas nodarbībās.

Šis gads noteikti bija viens no vislabākajiem, kas man bijuši, jo pieņēmu lēmumu par Jēzu, sāku darboties CM kā skolotājs, darbojos skatuves komandā CM/ PM nometnē, bija lielisks ceļojums, uzsāku mastergaidu programmu. Pēc manām domām, nākamais gads būs vēl labāks, jo es nometnē kristīšos.

Šogad pieņēmu lēmumu par Jēzu. Pēc manām domām, nākamais gads būs vēl labāks, jo es CM nometnē kristīšos.

“Nezūdaities nemaz, bet jūsu lūgumi lai nāk zināmi Dieva priekšā ar pateicību ikvienā pielūgšanā un lūgšanā. Un Dieva miers, kas ir augstāks par visu saprašanu, pasargās jūsu sirdis un jūsu domas Kristū Jēzū [..]” (Fil. 4:6,7)

Esiet svētīti un svētīgi mīļie brāļi un māsas Kristū!

Šajā rakstā vēlos dalīties ar daļu no tā, kas mani pēdējā laikā ir iedrošinājis censties un meklēt jaunus veidus, kā dzīvot arvien veselīgāk.

Pirmkārt, man pavisam jauna atziņa bija slimības definīcija. Dievs to mums ir skaidri pateicis caur Praviešu Garu grāmatas “Kristus dziedinošā kalpošana” 127. lappusē (oriģinālā): “Slimība ir dabas cenšanās **atbrīvot** organismu no *veselības likumu pārkāpšanas sekām*.” Tātad caur slimību Dievs var atjaunot veselīgu ķermeņa darbību – organismā notiek attīrīšanas procesi. Cik gan brīnišķīgs ir mūsu Debesu Tēvs! Pat tad, kad pārkāpjam veselības likumus un piedzīvojam sekas, Viņš mums tuvojas un vēlas palīdzēt atjaunoties iepriekšējā veselībā!

Otrkārt, Debesu Tēvs allaž dāvā skaidrus soļus, kā mums rīkoties. Tā tas ir arī slimības gadījumā. Tajā pašā grāmatā jau minētajam citātam seko skaidri soļi, kas jāveic.

“SASIRGŠANAS GADĪJUMĀ:

- 1) jānosaka tās **cēlonis**;
- 2) **jāsamazina** neveselīgie nosacījumi” un **jāizlabo** nepareizie ieradumi;
- 3) pēc tam **dabai jāpalīdz** tās centienos atbrīvot organismu no sārņiem un atjaunot tajā pareizo līdzsvaru.”

Tātad katras slimības gadījumā ir svarīgi sev jautāt: “Kāpēc?” Pēc tam, kad cēlonis atrasts, jācenšas kopā ar Dievu, saņemot spēku un arī izdošanos (Fil. 2:13), novērst šos neveselīgos ieradumus, apstākļus. Tāpēc rodas jautājums – kas tad ir šie veselības likumi un kā zināt, kuri ieradumi, apstākļi ir neveselīgi?

* Izcēlums pievienots.

** Oriģinālā: “neveselīgie apstākļi ir jāmaina”.

Tie ir jau mums visiem zināmie 8 veselības likumi/ dabas ārsti/ dabīgie ārstniecības līdzekļi. “Vislabākie ārstniecības līdzekļi ir svaigs gaiss, saules gaisma, mērenība, atpūta, fiziskās nodarbības, pareizs uzturs, ūdens procedūras”, bet galvenais – uzticēšanās dievišķajam spēkam. Ikvienam cilvēkam vajadzētu uzkrāt zināšanas par dabiskajiem ārstniecības līdzekļiem un to lietošanu. Ir būtiski [...] apgūt praktiskās iemaņas, kas dod iespēju pareizi izmantot šīs zināšanas.” *Ikkatram* cilvēkam vajadzētu arvien vairāk iedziļināties šajos likumos, ārstniecības līdzekļos un to praktiskajā izmantošanā! Līdzīgi kā ar Dieva Vārdu, kur pat zināmā stāstā vai pantā var allaž atrast ko jaunu, tāpat arī šajos astoņos veselības principos kā Dieva radībā mēs vienmēr varam rakt dziļāk un dziļāk un atrast praktiskus soļus. To novēlu gan sev, gan Tev, lasītāj!

Tātad, atgriežoties pie slimību cēloņiem saistībā ar 8 veselības likumiem, – varbūt viss ir tik vienkārši kā:

- ✓ Cikos esmu gājis gulēt pēdējā laikā?
- ✓ Cik daudz ūdens vakar, šodien esmu dzēris?
- ✓ Ko esmu ēdis – vai daudz pārstrādātu produktu, balto, rafinēto cukuru u. c. kaitīgas vielas?
- ✓ Varbūt iemesls šai slimībai ir iemīļotā krūze brokastu kafijas..?
- Iemeslu ir daudz, un Kungs palīdzēs atrast īsto, ja vien “no visas sirds meklēsim”! (Jer. 29:13, arī Mat. 7:7)
- Treškārt, mani dzīvot veselīgāk pamudina fakts, ka miesa un gars ir stipri saistīti un ka veselības likumi arī ir Dieva likumi, kuru pārkāpšana tāpat ir grēks.

*** Oriģinālā: “ūdens lietošana”.

“Dabas likumu pārkāpšana, kas nes ciešanas un pārargu nāvi, ir tik ilgi nēmusi virsroku, ka šis iznākums tiek uzskatīts par cilvēka neizbēgamo likteni; bet tik vārgu cilvēci Dievs nav radījis. To ir izraisījuši slikti ieradumi – tā likuma pārkāpšana, ko Dievs bija radījis, lai cilvēku uzturētu.”

“Morāliskie spēki kļūst vājāki, tāpēc ka vīri un sievas negrib dzīvot paklausībā veselības likumiem un negrib to uzskatīt par savu personīgo pienākumu.” (E. Vaita “Liecības draudzei” 3. sēj., 140. lpp. oriģ.)

“Pastāvīga dabas likumu pārkāpšana ir arī pastāvīga Dieva likumu pārkāpšana. Ja cilvēki būtu klausījuši Desmit baušļiem, īstenojot savā dzīvē to pamatmācības, tad slimības lāsts, zem kura tagad smok visa pasaule, nemaz nepastāvētu.” (“Kristīgā sātība”, 8. lpp.oriģ.)

“Bet pats miera Dievs lai jūs svētī caurcaurim, un jūsu gars, dvēsele un miesa visā pilnībā lai paliek bezvainīgi līdz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanai.” (1. Tes. 5:23) Mēs varam redzēt, ka dvēseles, garīgie jautājumi ir dziļi saistīti ar fizisko veselību. Dievs ir mūsu Radītājs, kurš veidojis gan morālo likumu – Desmit baušļus –, gan arī fiziskās veselības likumus, kas pārvalda mūsu ķermeni. “Un Tas Kungs mums pavēlēja visus šos likumus, To Kungu, savu Dievu, bīties, **mums pašiem par labu** mūžam, ka Viņš mūs paturētu dzīvus, kā tas šodien ir.” (5. Moz. 6:24)****

Pāri visam Kristus ir teicis: “Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība un pārpilnība.” (Jņ. 10:10), un caur Jāni Viņš katram no mums saka: “Mīļais, es tev novēlu visās lietās tādu labklājību un veselību, kāda jau ir tavai dvēselei.” (3. Jņ. 1:2)

Kungs ilgojas, lai mēs būtu ne

**** Izcēlums pievienots.

tikai garīgi veseli, bet arī fiziski justos vislabākajā iespējamā veidā uz šīs zemes. Novēlu mums visiem turpināt pētīt šos 8 dabas likumus, meklēt mūsu slimību cēloņus, lūgt pēc Dieva vadības šai jautājumā, jo tajā pašā vietā, kur skanēja aicinājums par bezvainīgu miesu, gluži tāpat kā par bezvainīgu dvēseli, Dievs mūs tālāk iedrošina: “Jūsu aicinātājs ir uzticams. Viņš būs arī darītājs.” (1. Tes. 5:24) Jēzus ne tikai atklāj šos likumus un slimību kā šo likumu pārkāpšanas sekas, bet arī dod vajadzīgo spēku, lai, darbodamies mūsos, darītu mūs spējīgus dzīvot saskaņā ar Viņa likumiem – morālajiem un veselības. Slava mūsu Kungam par to!

NODERĪGI RESURSI 8 VESELĪBAS LIKUMU PĒTĪŠANAI:

- ✓ Materiāli latviešu valodā: E. Vaitas grāmatas “Kristus dziedinošā kalpošana”, “Kristīgā sātība”.
- ✓ E. Vaitas grāmatas angļu valodā: “Counsels on Diet and Foods”, “Counsels on Health”.
- ✓ Grāmatas par dabas likumiem un dabas līdzekļu lietošanu: Jethro Kloss “Back to Eden”, M.D. Vance H. Ferrell and Harold M. Cherne “The Natural Remedies Encyclopedia”.
- ✓ Interneta saite par 8 veselības jeb dabas likumiem: www.newstart.com

Krā: Klau, man ir ļoti lielas aizdomas, ka klāt ir Ziemassvētki! Visapkārt iemirdzas krašņas uguntiņas, un tumsa ir prom!

Krū: Visa šī svētku rosība ir tāpēc, ka cilvēki atceras tos laikus, kad tumšajā pasaulē piedzima Jēzus – gaismas Bērniņš, vislielākais Dārgums un Dāvana, kādu vien Dievs varēja uzdāvināt cilvēkstāstu!

Krā: Mammucīt, pastāsti, lūdzu, mums kādu cilvēkstāstu!

Krū: Jā, pastāsti gan! Laukā tāpat nav ko darīt. Aukstums tāds, ka knābis salst ciet!

Mamma: Nu, tad klausieties! Reiz senos laikos kādā karaļvalstī dzīvoja ķēniņš, ķēniņiene un viņu mazā meitiņa Patrīcija. Nedomāji, viņa nebūt nebija vienīgais bērns. Patrīcijai bija vēl divas māsas, tikai viņa bija pati jaunākā no ķēniņmeitām. Meitenīte ļoti mīlēja savu ģimeni. Viņai patika doties pastaigās ar savu tēti ķēniņu un klausīties viņa brīnišķīgos stāstus par senajiem laikiem. Viņai patika kopā ar mammu un māsām darināt jaunus tērpus lēlēm, ķert saules zaķus pils greznajās zālēs, spēlēt paslēpes, pils pagalmā rotaļāties ar jēriņiem, savos mazajos ratiņos vizināt cāļu bērnus un darīt vēl daudz jauku lietu.

Pilī valdīja tāds skaistums! Sienas greznoja dārgakmeņi, un saules gaismā tie mirdzēja tik dažādās krāsās. Dzīve pilī bija brīnišķīga.

Patrīcija zināja, ka reiz viņa kļūs šīs karaļvalsts mantiniece. Drīz pienāks tā diena, kad arī viņa saņems savu mantinieces kroni tāpat kā vecākās māsas!

Bija tikai drusciņ jāpaaugas. Tajā dienā ķēniņš viņai galvā lika īpašo valdnieka mantinieces kroni. Viņa šo kroni bija redzējusi, un tas bija tik brīnišķīgs – izrotāts dārgakmeņiem, bet visskaistākā bija mirdzošā pērle kroņa pašā vidū. Tieši šī pērle kroni padarīja tik skaistu.

Gāja laiks, un drīz pienāca īpaša diena. Viss bija saposts šim svinīgajam notikumam. Bija sapulcējušies visi karaļvalsts iedzīvotāji, jo visi mīlēja ķēniņu un viņa ģimeni. Atskanēja mūzika, ķēniņam tika pienests mantinieces kronis, bet tad notika kas negaidīts. Ķēniņš pacēla kroni, lai liktu to galvā princesei, bet tad pamanīja, ka tajā pazudusi lielā, mirdzošā pērle. Tās vieta kroņa vidū bija tukša! Pērles nebija! Protams, svētki nevarēja turpināties. Pērle bija jāatrod – lai tur vai kas!

Krū: Varēja taču viņu tāpat iecelt par mantinieci. Bez tās pērles.

Mamma: Nevarēja vis. Jo likums bija negrozāms – tieši pērle kroņa centrā bija kā zīmogs uz mantinieces tiesībām.

Krā: Patrīcija droši vien bija ļoti bēdīga.

Mamma: Visi pili bija bezgala noskumuši.

Krū: Kur gan šī pērle varēja pazust?

Mamma: To gribēja zināt arī ķēniņa meita Patrīcija, un viņa nolēma doties meklēt šo pērli. Meitene gāja pa lielceļiem, pāri kalniem un pakalniem, jā, arī cauri tumšiem mežiem. Visiem, kurus viņa satika, meitene jautāja par meklēto pērli.

Kādā pēcpusdienā, kad viņa pavisam bēdīga atpūtās meža malā, pēkšņi spožs engelis nostājās tai blakus.

“Ko tu šeit dari?” viņš jautāja Patrīcijai.

“Es meklēju dārgo pērli! Engeli, tu visu zini, lūdzu, saki, kur to atrast? Bez tās es nevaru kļūt mantiniece sava tēva karaļvalstī! Es gribu, lai karaļvalstī atgriežas prieks.”

“Tev šī pērle ir ļoti dārga?” jautāja engelis.

“Ļoti, ļoti!” atbildēja meitene.

“Ko tu būtu gatava atdot, lai atgūtu pērli?” gribēja zināt engelis.

“Es ar labu prātu atdotu visas savas lelles, savas rotaļlietas, skaistās bilžu grāmatas, greznās princešu kleitas! Kam man tas viss, ja es nevaru būt laimīga?” skumīgi sacīja Patrīcija.

Engelis pasmaidīja. Šķiet, debesīs iemirdzējās gaisma, kad viņš sacīja: “Lūk, tava pērle! Tu patiešām esi ķēniņa mantiniece!” Un engelis Patrīcijas rokās ielika dārgo pērli!

Jūs jau saprotat, ka nu ķēniņa valstī bija lieli svētki. Princese Patrīcija tika kronēta par ķēniņvalsts mantinieci, un viņas galvu rotāja ķēnišķais kronis ar mirdzoši baltu pērli pašā vidū.

Krū: Man patīk šādi stāsti!

Krā: Pašas galvenākās lietas patiešām nekad nevajag pazaudēt!

Krū: Nu ja, tad var palikt tukša sirds! Kurš tad ar tādu sirdi var būt laimīgs?!

Vai zinājat, bērni, ka arī jūs esat Ķēniņa bērni un mantinieki? Nezinājat? Jūs par Dieva bērniem un ķēnišķiem mantiniekiem padara Jēzus – šī dārgā Pērle! Bez Viņa neviens nevar iemantot Debesis. Tāpēc nepazaudējiet Dārgo Pērli – Jēzu Kristu! Lai Viņš rotā jūsu sirsniņu, jūsu domas un vārdus, ko sakāt.

Ja tu esi sastapis Jēzu kā savu labāko Draugu un Glābēju, tu esi kļuvis Viņa valstības mantinieks! Tā ir pati lielākā vērtība, ko iegūt šajā pasaulē – Jēzus – visdārgākā Pērle! Lielāka dārguma pasaulē vienkārši nav.

Līdzību par Dārgo pērli, kuru reiz Jēzus stāstīja ļaudīm, jūs varat izlasīt Bībelē, Mateja evaņģēlijā 13:45, 46.

Konkurss

Jauns konkurss “Lielie stāsti Bībelē” no 2024. gada janvāra līdz jūnijam (skatiet plakātu uz žurnāla 4. vāka)!

- Izvēlies katru mēnesi kādu *Lielo Bībeles stāstu*,
- Izlasi to un pārdomā!
- Aizpildi anketu!
- Attēlo stāstu zīmējumā vai izveido uzdevumu/ radošo darbu!

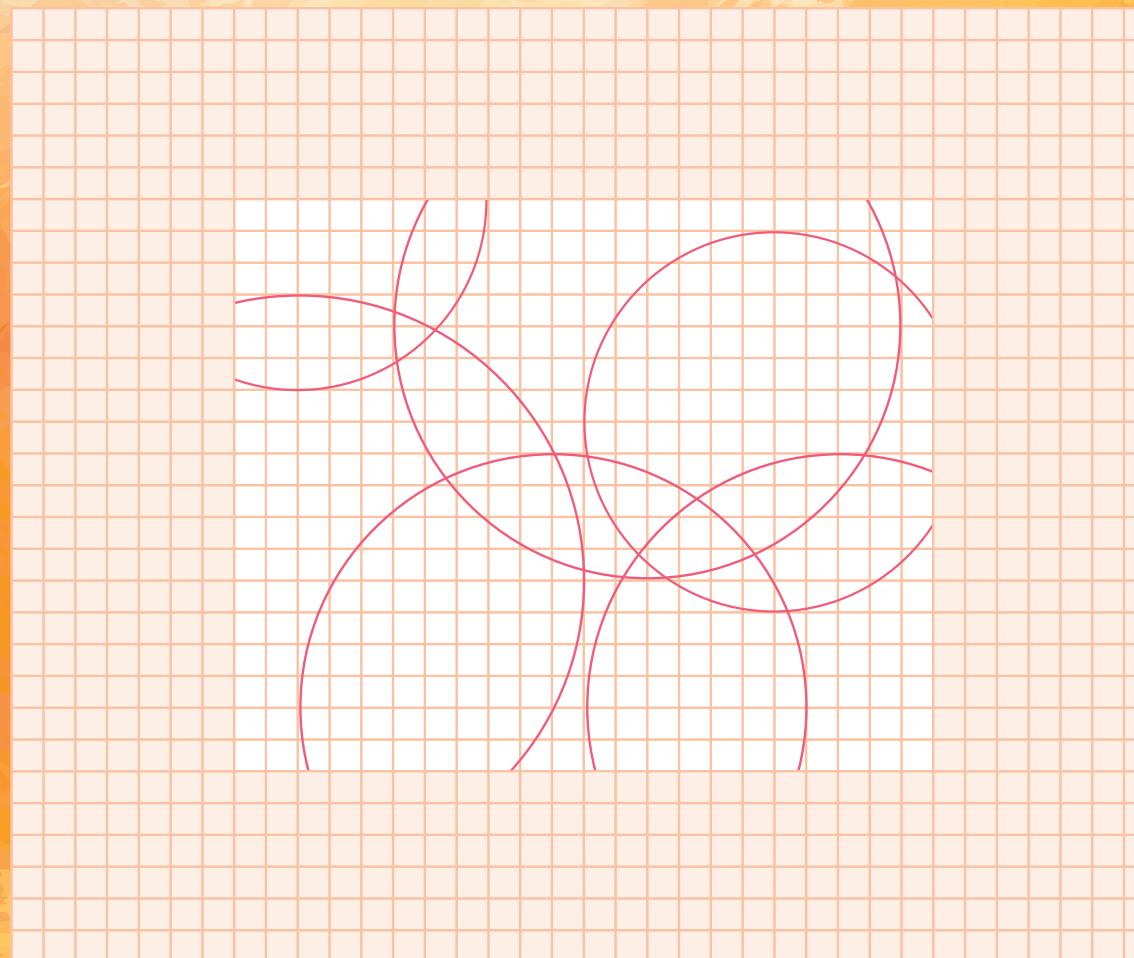
Sākot ar janvāri, **katru mēnesi līdz 22. datumam** atsūti ieskenētus darbiņus un anketu uz e-pastu maritel@inbox.lv, norādot savu vārdu, uzvārdu, vecumu un dzīvesvietu.

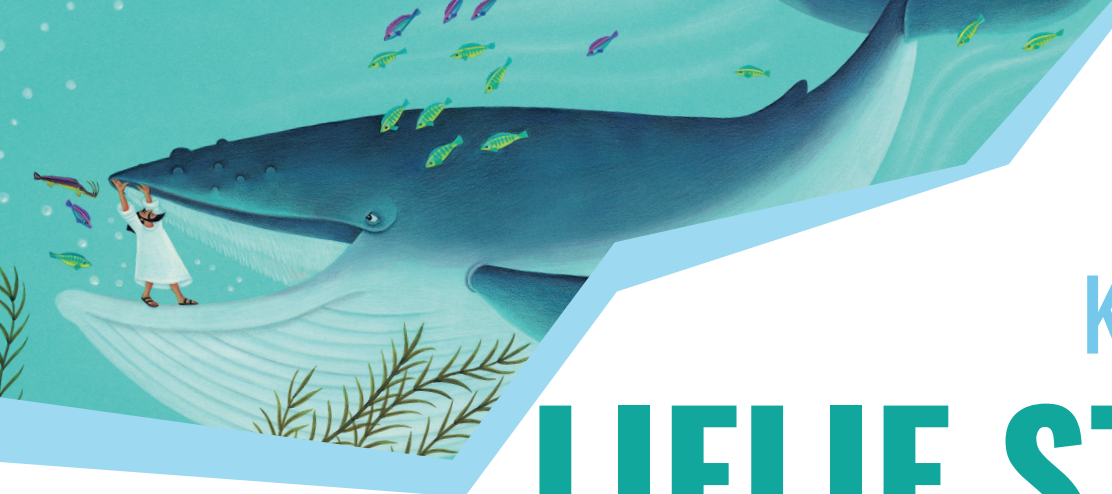
Anketu un Bībeles stāstu sarakstu meklē www.adventisti.lv!

Informācija: 29869979 (Mārīte)

Uzdevums

Pabeidz zīmēt aplus un atrodi, kurš ir pats lielākais. Lai aplu zīmēšana izdotos precīzāka, izmanto rūtiņu režģi. Rūtiņu skaitīšana palīdzēs arī izmērīt un noskaidrot, kurš aplis ir vislielākais. Izkrāso atrasto lielāko “pērli”, kamēr pārdomā Jēzus stāstīto līdzību.

KONKURSS LIELIE STĀSTI BĪBELĒ

- **IZVĒLIES KATRU MĒNESI KĀDU LIELO BĪBELES STĀSTU, IZLASI TO UN PĀRDOMĀ!**
- **AIZPILDI ANKETU!**
- **ATTĒLO STĀSTU ZĪMĒJUMĀ VAI IZVEIDO UZDEVUMU/ RADOŠO DARBU!**

Katru mēnesi līdz 22. datumam atsūti ieskenētus darbiņus un anketu uz e-pastu maritel@inbox.lv, norādot savu vārdu, uzvārdu, vecumu un dzīvesvietu.

**KATRU MĒNESI TEVI GAIDA
PĀRSTEIGUMA BALVIŅA!**

Anketu un Bībeles stāstu sarakstu
meklē www.adventisti.lv

Informācija: 29869979 (Māriņe)